ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΓΡΑΨΕ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΥΠΟΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1906

ΑΠΩΤΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΥΑΝΟΡΟΔΙΝΟΥΣ

ΑΕΡΑΣ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΚΑΜΠΑΝΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

1

Τὸ Κακὸν ποὺ Σᾶς κατατρώγει, εἶνε βαθύτερον ἀπὸ ὅ τι δύναται νὰ φαντασθῇ, ἡ Τωρινὴ Ἀμαθὴς Φαντασία.

Τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα τοῦ λήγοντος ἀπὸ τοῦ Ἀγῶνος Αἰῶνος — Πνεῦμα Ἀερολογικὸν — ἐφάνη Ἀνικανώτατον νὰ ἐννοήσῃ τήν: ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. Τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα τοῦ λήγοντος Αἰῶνος, ἐφάνη Ἀνικανώτατον νὰ ἐννοήσῃ σαφῶς, πρῶτον τὴν Φυσιολογίαν τοῦ Ἕλληνος καὶ δεύτερον τὴν Φυσιολογίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἵνα διὰ τῶν δύο μοναδικῶν αὐτῶν ῥιζικῶν μέσων, ἐννοήσῃ τὸ Παρελθὸν Αὐτῆς ὁλόκληρον μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως, καθὼς καὶ τὸ Παρόν, οὕτω δὲ ἐκ τῆς τριπλῆς γνώσεως, ἀσφαλῶς ὁδηγούμενον, διαγράψῃ Σαφέστατα, τὰς Βάσεις τῆς Δημιουργίας τοῦ: ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ἄτομα μόνον ὀλίγιστα καὶ αὐτὰ ἐν μέρει καὶ αὐτὰ ἀορίστως, ἀνῆλθον πρὸς τὴν ἀντίληψιν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἶδον τὸ ΟΛΟΝ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν διετύπωσαν τὰς ἰδέας των ἐντελῶς καὶ βέβαιον ὅτι οὔτε αὐτὰ διέγραψαν καθαρῶς καὶ πραγματικῶς τὸ Αὔριον καὶ ὑπερβέβαιον γεγονός, ὅτι αἱ οἱαιδήποτε Ἀτομικαὶ Δυνάμεις, δὲν ἐσκέφθησαν θετικῶς καὶ πρακτικῶς καὶ δὲν ἐκατόρθωσαν νὰ συνθέσουν πραγματι-

κῶς τόν: Ἐθνικὸν Ἰδεολογικὸν Κόσμον τῆς Φυλῆς ἐξ οὗ καὶ μόνον θὰ προκύψῃ: ὁ Νέος Πραγματικὸς Ἑλληνικὸς Κόσμος.

Ἡ διπλῆ αὐτὴ ῥιζικὴ Ἄγνοια, τῆς Φυσιολογίας τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Φυσιολογίας τῆς Φυλῆς—Ἄγνοια ὑπερβαίνουσα κάθε φαντασίαν — καθιστῶσα ἀκατανόητον καὶ τὸν Ἕλληνα τοῦ Παρελθόντος καὶ τὸν Ἕλληνα τοῦ Παρόντος, καθιστῶσα ἀκατανόητα καὶ ἄχρηστα ὅλα τὰ Παρελθόντα, καὶ ὅλα τὰ Παρόντα, εἶνε ἡ ἐσωτάτη αἰτία τοῦ χαώδους ἐν τῷ σκότει μουρλοστροβιλισμοῦ, τοῦ ἀδιεξόδου Πανζουρλισμοῦ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνικῶν ζητημάτων, εἴτε Ἱστορικῶν εἴτε Ἀρχαιολογικῶν, εἴτε Πολιτικῶν εἴτε Ἰδεολογικῶν, εἴτε Φυλολογικῶν εἴτε Καλλιτεχνικῶν, εἴτε Διπλωματικῶν εἴτε Στρατιωτικῶν, εἴτε Κοινωνικῶν εἴτε Γλωσσικῶν, εἴτε Παρελθόντων εἴτε Παρόντων, εἴτε Ἑλλαδικῶν εἴτε ανελληνίων. Διότι εἶνε Πανολέθριον νὰ μὴ ὁμολογεῖται, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε χώρα Παράφρων, ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς μακρινῆς ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ δύο Μαυρομιχάλαι, ἐμαχαίρωσαν καὶ ἐπιστόλισαν τὸν Καποδίστριαν.

Διότι συνέπειαι τῆς διπλῆς αὐτῆς ἀγνοίας, ἀλληλοδεμέναι σὰν κρίκοι μακροτάτης ἁλύσεως σφυρηλατημένοι ἀδιαρίκτως, εἶνε: Ἡ ἔλλειψις ἀπὸ τὸν Ἕλληνα, αὐτογνώσεως, αὐτοσκέψεως, αὐτοκρίσεως, αὐτοβουλήσεως, αὐτοπεποιθήσεως, αὐτοκινήσεως, αὐτενεργείας, αὐτοδιευθύνσεως αὐτοδημιουργίας. Ἡ ἄγνοια τῆς πραγματικῆς Ἱστορίας του, ὁ τεμαχισμὸς καὶ σκοταδιασμὸς αὐτῆς, ὁλόκληρον τὸ Παρελθὸν τῆς Φυλῆς, ἀπὸ τοῦ Διὸς μέχρι τοῦ Κωσταγερακάρη, μεταμορφωμένον εἰς ἐρεβοτυλυγμένην Σφίγγα Αὐτῆς δέ, ἡ Ἀκαταληψία τοῦ Παρόντος: Τοῦ Ἑλλαδικοῦ καὶ τοῦ Πανελληνίου Παρόντος.—Καὶ τοιαύτη ὥστε, οἱ βαθύτερον, χυδαιότερον καὶ ἐγκληματικότερον, ἀγνοήσαντες καὶ ἀγνοοῦντες τὴν Τωρινὴν Πραγματικὴν Ἑλλάδα, νὰ εἶνε:—οἱ Κυβερνήσαντες καὶ Κυβερνῶντες αὐτὴν ἐπὶ ἕνα Αἰῶνα.—Καὶ ταύτης, ἡ τελεία Ἄγνοια, ἡ τελεία Ἀνικανότης καὶ ἡ τελεία Τύφλα, πρὸς δημιουργίαν, ἔστω καὶ

τοῦ ἐλαχίστου, ἔστω καὶ ἑνὸς Ἐθνικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἑνὸς οἱουδήποτε Ἱδρύματος τινός. ἑλληνικῶς, δηλαδὴ φυσιολογικῶς, δηλαδὴ λογικῶς. Ἡ τερατώδης πίστις, ὅτι ὁ Εὐρωπαῖος ὑπερέχει φύσει τοῦ Ἕλληνος, ὅπως Ἄγγλος Ἰνδοῦ. Τὸ τερατώδους ἠλιθιότητος ἐξωφρενικὸν χάψιμον τῶν ἰδεῶν, γνωμῶν, καὶ κρίσεων περὶ Ἕλληνος καὶ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ πάσχοντος ἀπὸ βιβλιοφαγίαν καὶ βιβλιουρίαν Εὐρωπαίου. Καὶ τῶν ἀγνοιῶν τούτων καὶ τῶν ἀμαθειῶν τούτων, τῶν τυφλοτήτων τούτων καὶ τῶν τηλικούτων κουτσουροτήτων, συνέπεια στυγνοτάτη, ἡ προσπάθεια διεξόδου, διὰ τοῦ μόνου τρόπου φαινομενικῆς σωτηρίας, τῆς ἔξωθεν παραλαβῆς τῶν πάντων, ἀφιλοσοφητότατα, μωρότατα καὶ ἀπεριγράπτως παιδιατικότατα, διὰ μεταφράσεων, παραφράσεων, ἀπομιμήσεων, παροδιῶν, σαλατοποιήσεων, τῆς ἐσχάτης, ἀναιδεστάτης καὶ ἐμπαικτικοτάτης Ἀμαθείας Τὸ παραγέμισμα καὶ παραστούμπωμα, τῶν κεφαλιῶν τῶν ἀνθρώπων, μόνον μὲ τὰ χυδαιότερα Ἰδεολογικὰ καὶ πραγματικὰ Εὐρωπαϊκὰ Σαρίδια, τὸ στήσιμον εἰς τὸν τόπον τοῦ **ΦΩΤΟΣ**, ἑνὸς δῆθεν Κράτους, Βαβυλωνίου Πύργου ἀπὸ σκουπιδόχαρτα, ἀκατανοήτου εἰς πάντας καὶ ὑπὲρ πάντας εἰς τοὺς δημιουργοῦς αὐτοῦ, ἀχρήστου καθολοκληρίαν διὰ πᾶν τι καὶ χρησίμου μόνον, διὰ νὰ τυλίγωνται, κρύπτωνται, καὶ διαρπάζουν, οἱ πολυμορφότατοι καὶ πολυονυμώτατοι μακάριοι κατεργαρέοι καὶ οἱ Δημιουργοὶ αὐτοῦ — Ἐντέλεια Ἀμαθεστάτων Δικηγορίσκων.—Καὶ τούτων ὅλων, ὁ ἀένναος καθημερινὸς **Ναυαγημός**, ἁπαξαπάντων τῶν Ἑλληνικῶν Ζητημάτων καὶ Πραγμάτων, εἴτε Ἰδεολογικῶν εἴτε Πραγματικῶν, δηλαδή, εἴτε Γλωσσικῶν, εἴτε Στρατιωτικῶν, εἴτε Σταφιδικῶν. Ἡ ἀένναος καθημερινὴ ἀλλαγὴ καὶ ἀναστάτωσις ὅλων τῶν κλάδων, τὸ ἀπομπέρδευμα, ἀποτρέλλαμα, ἀποσκοτάδιασμα, ἀπολαβυρίνθωμα τοῦ κάθε τινός, ἡ προϊοῦσα βαβυλωνία καὶ σύγχυσις γλωσσῶν, μυαλῶν, ἰδεῶν, πραγμάτων, πετρῶν, ἡ προϊοῦσα διάλυσις, ξεκάρφωσις, διαρπαγὴ τῶν πάντων καὶ ἡ καλπάζουσα φθίσις χαρακτήρων, καρδιῶν, μυαλῶν καὶ ψυχῶν. Καὶ ὑπὲρ τὸν κονιορτοστρόβιλον τῶν ἐκτυφλωτικῶν καὶ ἀποπνικτικῶν σκουπιδιῶν αὐτῶν, ἡ ζαλιστικὴ καὶ λειποθυμιστικὴ φωνή, τῶν τενεκεδοκεφάλων καὶ σαριδομυάλων ῥητοροκοκκόρων φωνασκῶν. Καὶ πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ, ἡ Πανελλήνιος ἀποκαρδίωσις, ἀγωνιώδης ἀπορία καὶ ἀπόγνωσις, πρὸ τοῦ γεγονότος ὅτι, ἡ ὀνειρευμένη αὐτὴ Ἑλλάς, ἡ αὐτοτεθεῖσα καὶ αὐτοστεφθεῖσα Κεφαλὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μετὰ ἑνὸς ὁλοκλήρου Αἰῶνος, Πανελλήνιον ἔντασιν ἐνεργείας, ὑπερόγκων θυσιῶν καὶ τόσων χρηματικῶν καταβροχθισμῶν, δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ, ὄχι Στρατὸν ἢ Στόλον ἢ Πανεπιστήμειον ἢ Πολυτεχνεῖον, ὅλα νομοπαπλώματα, χαρτοπαπλώματα, πρὸς περικάλυψιν

διαρπαγῶν καὶ μισθοφαγιῶν, ἀλλ' οὔτε ΕΝΑ ἵδρυμα, οἱουδήποτε κλάδου, οἱουδήποτε εἴδους, οἱασδήποτε μικροσκοπικότητος, μὲ σύστασιν καὶ ὀργάνωσιν 'Εθνικήν, δηλαδὴ 'Ελληνικήν, δηλαδὴ Φυσιολογικήν, μὲ κατεύθυνσιν, δι' ὡρισμένης ὁδοῦ, δι' ὡρισμένων ἰδεῶν, δι' ὡρισμένων μέσων, πρὸς ὡρισμένον Αὐριανὸν σημεῖον. Καὶ δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ οὔτε ΕΝΑ μόνον τοιοῦτον ἔμβρυον, ὄχι μόνον εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν θεωρίαν.

'Αλλὰ τὸ ἐλεεινὸν καὶ ὀλέθριον, ὅσον καὶ μαθηματικῶς ὡρισμένον εἶνε, ὅτι εἶνε ἀδύνατον, ἡ τοιαύτη 'Αμαθεστάτη Παράφρων 'Ελλάς, νὰ δημιουργήσῃ, οὔτε αὔριον, οὔτε μεθαύριον, οὔτε ἀντιμεθαύριον, οὔτε ποτέ της, ἀπολύτως τίποτε 'Εθνικόν, ἤτοι λογικόν, ἤτοι βιώσιμον, ἀναπτύξιμον, προοδεύσιμον. Ποτέ της, ἀπολύτως τίποτε, ἐκτὸς χάους, ἐκτὸς ἀτιμωτικῶν σαριδοστροβίλων.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μία 'Εσωτάτη Αἰτία.

'Ο Ἕλλην στερεῖται καθολοκληρίαν, τῆς γνώσεως τοῦ 'Εαυτοῦ του.

'Η 'Ελλὰς στερεῖται καθολοκληρίαν, τῆς γνώσεως τοῦ 'Εαυτοῦ της. Καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὸ γεγονὸς τοῦτο, τίθεται ὅπως καὶ εἶνε, ὡς τὸ βαθύτερον θεμέλιον, ἐφ' οὗ ἑδράζεται σύμπαν τὸ 'Ελλαδικὸν Ληστρικὸν Φρενοκομεῖον.

Καὶ ταυτοχρόνως εἶνε, ἡ πρωτίστη φορά, καθ' ἣν ἡ γνῶσις τῆς Φυσιολογίας τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Φυσιολογίας τοῦ 'Ελληνισμοῦ, τίθεται ὅπως καὶ εἶνε, ὡς ἡ βαθυτάτη καὶ στερεωτάτη πασῶν βάσις, δι' οἱανδήποτε ἀληθινὴν καὶ ἀσφαλῆ σκέψιν καὶ ἐνέργειαν, 'Ατομικήν, Κοινωνικήν, 'Εθνικήν.

2

> 'Εδῶ Ζῇ, 'Αναπνέει, Πάλλεται, 'Ιδέα **ΕΛΕΥΘΕΡΑ**, Γενναία, 'Αποφασιστική.

'Αλλὰ δὲν εἶνε μόνον, ἡ αἰτία αὐτή.

Εἶνε καὶ ἄλλη, σπουδαιοτάτη, δευτέρα, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ μορφὴ ὅλων τῶν φαινομένων τοῦ λήγοντος Αἰῶνος.

Καὶ εἶνε:

'Η ἐξωφρενική, ἡ μονομανὴς φιλοδοξία καὶ Φιλαρχία τῶν Κλεφτῶν. Κλεφτῶν-'Ηρώων διὰ τὸν πόλεμον, Κλεφτῶν-Κουτσούρων διὰ τὴν δημιουργίαν 'Ελλάδος.

Γνωστὸν ὅτι, πρό, κατὰ καὶ μετά, τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη, προησθάνθησαν, προεῖδον, ἐπίστευσαν βαθύτατα, ὅτι ἡ ἀφύπνισις τῆς Ἑλλην. Φυλῆς καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις ὀλίγων στρεμμάτων γῆς, δὲν θὰ εἶχε ὡς μόνον ἀποτέλεσμα, τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὅτι θὰ ἀνέθρωσκε ἐπὶ τῆς φιλανθρωποτέρας καὶ παραδισειοτέρας Γῆς τοῦ κόσμου, πυρὴν σκέψεως καὶ δημιουργίας, μικροσκοπικὸς μέν, ἀλλὰ πρωτίστης Δυνάμεως καὶ Ἀξίας, ὅτι θὰ εἰσήρχετο οὕτω, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὁλικὴν Ἀνθρωπίνην Ἐνέργειαν, Νέος δυνατὸς Παράγων Πολιτισμοῦ, ὅτι θὰ ἐφώτιζε τὸν Κόσμον, Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις, Ἰδεῶν, Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν: Νέος Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Καὶ πασίγνωστον ὅτι, παρ' ὅλα τὰ διαπραχθέντα, τὰ διαπραττόμενα ἐπὶ ἕνα αἰῶνα, τὰ καθημερινὰ τώρα καὶ τὰ ἀναπόφευκτα ἀμέσως μέλλοντα ΑΤΙΜΩΜΑΤΑ, ὑπὸ τῆς Καρατομισήμου Ἐλευθέρας Ἑλλάδος, οὔτε ἡ Εὐρώπη, οὔτε ὁ Ἑλληνισμός, ἔπαυσαν μίαν ἡμέραν νὰ πιστεύουν, εἰς τὴν μοιραίαν αὐτὴν Ἀναγέννησιν. Πασίγνωστον μάλιστα, ὅτι ἡ Διανοουμένη καὶ Καλλιτεχνοῦσα Εὐρώπη, οὔτε στιγμὴν ἔπαυσεν ἐκδηλοῦσα, τὴν πίστιν, τὴν ἀναμονήν, τὸν πόθον, τὴν δίψαν της Ἑλληνικοῦ Φωτός. Πασίγνωστον ὅτι, ἐκτὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς, ἥτις μόνη γνωρίζει ἐντελέστατα τὴν Ἑλλαδικὴν Ἀποσύνθεσιν, τὴν ὁποίαν ἀρχῆθεν ἤθελε καὶ ἐπέβαλλε καὶ ἐξωθεῖ, τὸ Ἄνθος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἰδέας καὶ Τέχνης, προχθὲς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀρχαιολογικῶν καὶ χθὲς τῶν Ἀγωνιστικῶν, φύσει ἔνθουν καὶ ἀλλοιθορίζον πρὸ τῆς πραγματικότητος, ἐξαπατώμενον δὲ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον, τοῦ ψεύδεσθαι ἀπατᾶν καὶ ἠθοποιεῖν, πιστεύει ὅτι ὑπάρχει Ἑλλαδικὴ Ἀναγέννησις. Καὶ βέβαιον ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἀπεβλακώθη συστηματικῶς ἡ Ἑλλὰς αὐτή, ὅσον καὶ ἂν ἀπεμουρλάθη καὶ ἀπεστραβώθη καὶ ἐξηχρειώθη ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας, οἱασδήποτε καταστάσεως, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, μὴ ποθῶν, μὴ θέλων, ἁγνήν, ὡραίαν, ὑψηλήν, εὐρεῖαν τὴν πατρίδα του, οὔτε ἕνας, μὴ πιστεύων κατὰ βάθος, ὅτι, παρ' ὅτι ἔγινε, γίνεται καὶ θὰ γίνῃ, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπέλθῃ μίαν ἡμέραν, Ἄνθησις Ἑλληνισμοῦ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ἀλλ' ἐπίσης βέβαιον, ὅτι καὶ Εὐρωπαίων καὶ Ἑλλήνων ἡ πίστις, εἶνε πίστις ἔνστικτος, πίστις αἰσθήματος, οὐδέποτε δὲ οὐδαμόθεν, ἐξεδηλώθη παρά τινος συναισθητῶς, πραγματικῶς. Βέβαιον ὅτι, οὔτε Ἕλλην κανεὶς Ἰδεολόγος, διέγραψε τὰς γενικὰς Ἀρχὰς καὶ Γραμμὰς θετικῶς καὶ συνεπῶς, κατὰ σιδηρᾶν λογικὴν ἀνάγκην, οὔτε Πολιτικὸς κανείς, ἦτο δυνατὸν νὰ διατυπώσῃ ποτέ, οἱονδήποτε λογικὸν

ὁλικόν, σχέδιον, Ἐθνικῆς Δημιουργίας, ἀνεξαρτήτως τῆς διανοητικῆς ἀνυπαρξίας τῶν πολλῶν δικηγορίσκων — τῶν Πολιτικῶν — (τῶν ψοφισάντων) ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς εὐφυΐας καὶ εὐρωπαϊκῆς μὲν εὐρυμαθείας, μεταφραστικῆς καὶ ἀποστηθιστικῆς, ἀλλὰ κλασσικοτάτης Ἀμαθείας καὶ Ἀκατοληψίας πραγμάτων Ἑλληνικῶν, τῶν ὀλιγίστων τινῶν — Πολιτικῶν — (ψοφισάντων καὶ αὐτῶν) διότι περὶ ζώντων τρισχειροτέρων καὶ τρισμηδενικοτέρων, οὔτε λόγος δυνατὸν νὰ γίνῃ. Συνεπῶς, ἡ πραγματικὴ Ἀναγέννησις, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ μείνῃ, ὀνειρώδης πόθος καὶ λέξις κενοτάτη, χρήσιμος μόνον, πρὸς φούσκωσιν τῶν φράσεων τῶν ἀναιδεστάτων μισθοφάγων ἐθνορητόρων, πρὸς συγκάληψιν πατριδεμπόρων καὶ ἐθνοκαπήλων, πρὸς αὐταπάτην καὶ αὐτομέθην μὲν τῶν ἐδῶ μακαρίων ἠλιθίων, ἐξαπάτησιν δὲ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ μετὰ ἑνὸς Αἰῶνος ἐμπαικτικὰ στρυφογυρίσματα, τώρα, ὥρα, νὰ ἀποδειχθῇ, ἂν εἶνε ὀρθὸν τὸ αἴσθημα, Εὐρώπης καὶ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἂν μὲν εἶνε ὀρθόν, νὰ καταστῇ Ἰδέα, Ἰδέα Πραγματική, Ἰδέα Ἐνεργητική, Δημιουργὸς Πραγμάτων, ἂν δὲ ὄχι, νὰ ἀφεθοῦν οἱ Ἑλλαδικοί, νὰ κλωτσηθοῦν μάλιστα, εἰς τὸ γλεντῆσαι τὸν βραχὺν βίον, ἐν ἁρπαγαῖς καὶ ἡδοναῖς, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου, τοὺς ἀναμένει ὁ Βουλγαρικὸς λάζος καὶ τὸ χριστιανικώτατον αἱμόφυρτον στόμα τῆς Ἄσπρης Ἀρκούδας καὶ τῶν ἄλλων Μεγάλων Ληστοπειρατῶν. Ἀλλὰ καὶ ἦτο καὶ εἶνε τὸ αἴσθημα αὐτὸ ὀρθὸν καὶ ἀληθές. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ Ἀναγέννησις Ἑλληνική. καὶ εἶνε. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τοιαύτη ἑλληνικοτάτη, δυνατότατον ἦτο, νὰ ὑπάρξῃ οἱασδήποτε ἄλλης μορφῆς. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι, οὔτε τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ, δυνατότατον ὅμως ἦτο, νὰ δημιουργηθῇ μία οἱαδήποτε μικροτάτη Πατρίς, παστρικὴ καὶ Τιμία, ἕνα οἱονδήποτε Κράτος μὲ ἁπλῆν προβατικὴν λογικήν, μία οἱαδήποτε μορφὴ ἐποχῆς, ὀλιγότερον χυδαία, ὀλιγότερον ἀναιδὴς καὶ ὀλιγότερον ἐξολωθρευτικὴ καὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ Ἀναγέννησιν Ἑλληνικήν, καὶ οἱανδήποτε Ἀναγέννησιν, καὶ Κράτος, καὶ Ἔθνος καὶ Πατρίδα, καὶ Ἑλλάδα καὶ Ἑλληνισμὸν καὶ οἱουδήποτε εἴδους δημιουργίαν σοβαράν, ἐμπόδισαν πάντα, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας οἱ: ΚΛΕΦΤΑΙ.

Σύμπαντα τὰ κατεπόντισεν: Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ.

3

Μὴ Σᾶς ξαφνίζει ἡ χαμηλότης τῆς Γλώσσης. Κανένα γλωσσικὸν κατέβασμα, δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ ζωγραφίσῃ, τὴν ποταπότητα τῶν Ἑλλαδικῶν Πραγμάτων.

Ἔλθετε δι' ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰς τὰ λογικά Σας.
Τί ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς;
Ἐπρόκειτο, ἕνας τῶν Κλεφτῶν—Ἡρώων νὰ γίνῃ Βασιλίσκος. Ἢ ὅλοι μαζὺ ὑποτασσόμενοι εἰς ἕνα Ὑψηλάντην ἢ ἕνα Καποδίστριαν νὰ ἀνακηρύξουν αὐτόν. Διότι ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Ἕλλην βασιλεύεται καὶ αὐτοκρατορεύεται. Ἕνας Βασιλίσκος λοιπὸν διὰ νὰ διευθύνῃ ἕνα Βασιλίδιον.
Καὶ ἐπρόκειτο, ἐὰν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε Ἕλλην ὁ Βασιλεύς, νὰ εἶνε Ξένος. Ἀλλ' ἐπρόκειτο ὁ οἱοσδήποτε Ξένος αὐτός, πρωτίστως νὰ φυτευθῇ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν χῶμα, νὰ γονιμοποιηθῇ, νὰ καλλιεργηθῇ δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτό. Νὰ ῥιζώσῃ εἰς αὐτό. Νὰ γίνῃ ἕνα μὲ αὐτό. Δηλαδὴ νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ Ἑλληνίδα Ἡγεμονίδα. Καὶ εἴχομεν εἰς τὰς Φαναριωτικὰς οἰκογενείας, Πριγκιπήσας ἰσαξίους πρὸς ὅλα τὰ φορέματα ποῦ βασιλεύουν παντοῦ τοῦ κόσμου καὶ φύσει ἑκατοντάκις ἀνωτέρας ὡς Ἑλληνικάς. Ἐπρόκειτο, ὁ Ξένος αὐτός, νὰ στήσῃ ἕνα κατάλληλον κλουβί, διὰ νὰ γεννᾷ καὶ κλωσσᾷ Βασιλόπουλα, τὰ ὁποῖα παντρευόμενα μὲ θηλυκὰ Ἑλληνόπουλα, ἕως ὅτου δὲν μείνῃ οὔτε ἕνα αἱμοσφαίριον ξένον, νὰ ῥιζοβολήσουν μίαν Ἑλληνικὴν Δυναστείαν, συσχηματίζοντα περὶ αὐτὴν καὶ μίαν Νέαν Ἑλληνικὴν Ἀριστοκρατίαν, ἀνωτέραν τῆς Κλεφτικῆς, ὄχι μόνον τοῦ Ὅπλου ἀλλὰ καὶ τοῦ Πνεύματος, μίαν Ἀριστοκρατίαν τοῦ εἴδους καὶ τοῦ ὕψους τῆς Φαναριωτικῆς. Διότι δὲν εἶνε Βασιλεῖς οἱ περιφρονοῦντες τὸ Αἷμα τοῦ Λαοῦ των. Καὶ ὅταν τὸ Αἷμα αὐτὸ εἶνε Ἑλληνικὸν δὲν εἶνε οὔτε κἂν Εὐγενεῖς.
Καὶ ἐπρόκειτο, ὁ Βασιλίσκος αὐτός, νὰ μετακαλέσῃ αὐθωρεὶ τοὺς Πρωτίστους Ἕλληνας, ἀπὸ παντοῦ, νὰ συγκεντρώσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν Ἠθικήν, Πνευματικὴν καὶ Ὑλικὴν δύναμιν αὐτοῦ, νὰ θωρακωθῇ καὶ περιτυλυχθῇ μὲ αὐτήν, διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Βασιλιδίου του καὶ τὴν Διοίκησιν αὐτοῦ, —Διοίκησιν Δημιουργόν, Πολιτεύματος Ἐθνικοῦ καὶ Δημιουργὸν Ἑλληνικοῦ Ἰδεολογικοῦ καὶ Πραγματικοῦ Κόσμου— Ἐπρόκειτο, τὸ Βασιλίδιον αὐτό, νὰ εἶνε ἕνα Σημεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ— τοῦ Ἑλ-

ληνικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ — Σημεῖον Ἐλεύθερον, ὅπου ὁ Ἕλλην νὰ διανοεῖται καὶ ἐνεργεῖ ἐλευθέρως. Ἕνα Ἐλεύθερον Σχολεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπου νὰ δημιουργηθοῦν οἱ ΝΕΟΙ ΤΥΠΟΙ τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Πραγματικοῦ Κόσμου, σύμφωνοι μὲ τοὺς τωρινοὺς καιρούς, Τύποι οἱ ὁποῖοι νὰ χρησιμεύουν διὰ κάθε σημεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δι' ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν, οἱ Τύποι καὶ οἱ Ὀργανισμοὶ τῶν Ἐνεργειῶν. Ἐπρόκειτο, τὸ Βασιλίδιον αὐτὸ νὰ εἶνε, ὁ Στρατιώτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπρόκειτο, νὰ εἶνε ὁ ἐπίσημος Πληρεξούσιος. ὁ ἐπίσημος Ἀντιπρόσωπος τῆς Φυλῆς. Ἐκτελεστὴς εἰδικῆς ἐντολῆς.

1ον τῆς Ἠθικῆς καὶ Πνευματικῆς Ἑνώσεως, Ἀνασυντάξεως Αὐτῆς.
2ον τῆς Ἀπελευθερώσεως Αὐτῆς.
3ον τῆς Ἀναγεννήσεως Αὐτῆς.

Ἐπρόκειτο δηλαδή, νὰ ἀνατραφῇ καὶ καλλιεργηθῇ Λαός, ἔχων συναίσθησιν τῶν βαρυτάτων του καθηκόντων, τῆς βαρυτάτης του μοίρας, ἀποκτῶν οὕτω τὸ δικαίωμα νὰ ἵσταται εἰς τὸ Χῶμα αὐτό, καὶ νὰ ἀντικρύζῃ ὑπερηφάνως τὸ Παρελθόντα καὶ τὸ Παρόν, νὰ ἀντικρύζῃ τοὺς ἄλλους λαούς, χωρὶς νὰ δέχεται κατάμουτρα, τὸ δικαιότατον πτύσιμον τοῦ κάθε διαβάτου, τὸ καθημερινὸν κλωτσοπάτημα κάθε Δυνατοῦ καὶ κάθε Ἀδυνάτου.

Καὶ ἐπρόκειτο, μὲ λαὸν οὕτω ἀνατεθραμμένον, καλλιεργημένον, συντεταγμένον καὶ τιθασευμένον, μὲ τὸν Ἑλληνισμὸν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς ἑνωμένον εἰς ἕν, μὲ ἕνα κατασκεύασμα Κράτους, δυνάμενον νὰ ἵσταται μόνον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ναοῦ τῆς Παρθένου, χωρὶς νὰ τοὺς καταρυπαίνῃ, μὲ ἕνα Διπλωματικὸν Σῶμα, ὀξύτερον καὶ πολυμηχανότερον τοῦ Βυζαντινοῦ, διπλωματικότερον τοῦ Ἀγγλικοῦ Κλήρου καὶ φανατικότερον ὅλων τῶν Φλαραίων τῆς γῆς, ὁ Βασιλάκος αὐτός, εἴτε Ἕλλην εἴτε μὴ Ἕλλην, νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν μικρογραφίᾳ, νὰ ἀνασηκώσῃ τὰ νεφρά του καὶ τὰ μυαλά του, πρὸς τὴν Ἕλλην. Πραγματικότητα, νὰ φορέσῃ τὰ Αὐτοκρατορικὰ πέδιλα καὶ ἐνδυόμενος ὁλόκληρον τὴν Παράδοσιν καὶ τὴν Θέλησιν τῆς Φυλῆς, νὰ ἀνυψώσῃ εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβας του, τὸν Δικέφαλον Ἀετόν, λέγων: Ἐγὼ εἶμαι Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ μὲ τὸν Γεωγραφικὸν Χάρτην εἰς τὰς χεῖρας νὰ εἴπῃ: Ἡ Μεγάλη μου Ἰδέα, εἶνε Μεγάλη μου Πραγματικότης. Τὸ Ἀνατολικὸν Ζήτημα — τὸ κακοηθέστατα καὶ κακουργικότατα ἀποκλεισθὲν οὕτω, ὑπὸ τῆς Ληστοπειρατικῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς, ἡ ὁποία παραχαράσει καὶ πλαστογραφεῖ τὰ Πάντα πρὸς τὸ συμφέρον της — εἶνε τὸ Ἑλληνικὸν Ζήτημα· καὶ ἀδιαφορῶν, πρὸς τὸν προσωρινὸν γέλωτα, τῶν Δυνατῶν τῆς Γῆς

καὶ τῶν μὴ ἐννοούντων τίποτε ἐξ αὐτῶν ἐδῶ, ἐκ τῶν Ἑλλήνων του, νὰ κυττάξῃ τὴν δουλειά του, ἔχων 10 ἑκατομύρια Ἑλλήνων ὀρθῶν, μὲ ἰδέαν καὶ αἴσθημα καὶ θέλησιν καὶ δύναμιν καὶ Ἐνέργειαν, ἰσοδυναμοῦντα τότε, μὲ 50 ἑκατομύρια ψυχῶν, οἱουδήποτε ἄλλου λαοῦ. Ἐπρόκειτο δηλαδή, νὰ δημιουργηθῇ ἐδῶ ἕνας ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ, ὅστις ἐνισχυόμενος ἀπὸ ὅλην τὴν Πνευματικὴν Ἠθικὴν καὶ Ὑλικὴν Δύναμιν τῆς Φυλῆς, νὰ δημιουργήσῃ ἐδῶ, ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ἕνα ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, νυχθημερινῶς καιόμενον σὰν Ἡφαίστειον, εἰς τὸ ὁποῖον, γενναὶ γεννεῶν τιθασσευμέναι καὶ ἐμπνευσμέναι, χωρὶς ἄλλην σκέψιν καὶ ἄλλην φροντίδα ὁλοκαυτούμεναι, νὰ θεμελιώσουν καὶ στήσουν καὶ ἀσφαλίσουν, τὸ ΓΙΓΑΝΤΙΟΝ ἔργον τῆς Ἀναγενήσεως Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνισμοῦ.

4

Ἡ Ἱστορία τοῦ Αἰῶνος αὐτοῦ ἐγράφη ὑπὸ τὴν Χαντζάραν τῶν Κλεφτῶν καὶ ὑπὸ τὸ τακοῦνι τῶν Βουλευτῶν.
Καὶ μὲ ΨΕΥΔΗ δὲν δημιουργοῦνται ΕΘΝΗ.

Αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ· Καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἐκλογή, οὔτε καμμία ἀποφυγή. Αὐτὸ ἦτο ἐπιβεβλημμένον. Αὐτὸ ἦτο Ἀναπόφευκτον νὰ γίνῃ. Καὶ ἐὰν δὲν ἐγίνετο αἰσθητόν, νοητόν, ἔσωθεν, θὰ ἐγίνετο ἔξωθεν. Ἀπὸ Κρήτην, Μακεδονίαν καὶ ἄλλοθεν. Καὶ ἐὰν δὲν ἐγίνετο διὰ τιμίων καὶ γενναίων ἀγώνων, θὰ ἐγίνετο δι' ἡττῶν καὶ ἐξευτελισμῶν. Καὶ ὅσον καὶ ἂν δὲν ἤθελε ἡ ἐδῶ Ἑλλάς, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν — ὅπως δὲν ἠθέλησε — θὰ τὴν ἐξηνάγκαζον Ρουμοῦνοι καὶ Βούλγαροι καὶ Ρῶσοι καὶ οἱ τρισχειρότεροι ὅλων τῶν Βαρβάρων τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ ΒΑΡΒΑΡΟΙ τῆς ΔΥΣΕΩΣ, οἱ δημιουργοί, ὑποκινηταὶ καὶ ἐξερεθισταί, ὅλων τῶν θηρίων κατὰ τῆς Γῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ τώρα ἀκόμη νὰ μὴ θελήσῃ, θὰ ἐξαναγκασθῇ αὔριον, μεθαύριον, ἀργότερον, νὰ θελήσῃ. Διότι αὐτὸ θὰ γίνῃ. Διότι ἄλλη Ἑλλάς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Διότι εἶνε ἡ ΦΥΣΙΣ τῶν πραγμάτων. Καὶ ἡ Φύσις δὲν μεταβάλλεται, ἀλλὰ κάμνουσα κόσκινον τοὺς τρελλούς, ἐπὶ τέλους τοὺς μεταβάλλει καὶ τοὺς ἐξαναγκάζει νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν φυσικὴν ὁδόν. Διότι ἡ ΓΗ

τοῦ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ, εἶνε τὸ γεωγραφικὸν σημεῖον τῆς συναντήσεως, ὅλων τῶν συμφερόντων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Σημεῖον Ναυτικὸν, σημεῖον Ἐμπορικόν, σημεῖον Στρατηγικὸν καὶ ἑπομένως, Ἀνατολὴ καὶ Δύσις θὰ μάχεται πρὸς κτῆσιν της, ὅπως καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Ἑπομένως, ἢ θὰ ὑπάρχῃ Ἑλλὰς Ἡρωϊζοϊμένη, γινομένη Μεγάλη ἢ Ἑλλὰς δούλη ἢ χειρότερον καὶ δούλης, Ἑλλὰς οὐτιδανή, Ἑλλὰς τωρινή.

5

Τὰ Ψεύδη Σας, ἐδημιούγησαν καὶ τώρα ἀποτελειόνουν τὸν Χαμόν Σας.
Παύσετε τοῦ νὰ ψεύδεσθε τόσον ἐλεεινὰ πρὸς Ἑαυτούς.

Ἀλλὰ τί ἔγινε;

Οἱ Κλέφται ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀμέσως ἔπειτα τὴν: ΕΣΚΟΤΩΣΑΝ.

Ἐδημιουργήθη ἕνας Ἐθνικὸς Ἐγκέφαλος, μὲ Πελώριον μὲν ἐξωτερικὸν κούπωμα, ἀλλὰ ΑΔΕΙΑΝΟΣ, σὰν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας τώρα.

Κατὰ τὸν Ἀγῶνα, κανεὶς τῶν Ἡρώων δὲν ἐκατώρθωσε, νὰ ἀνυψωθῇ τόσον ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων, ὥστε νὰ τοὺς σκιάσῃ ἐντελῶς, καὶ συγχρόνως νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ὑποτάξῃ καὶ τοὺς δέσῃ χειροπόδαρα. Ἡ ἔλλειψις ἑνὸς Ἥρωος Παντοκράτορος, ἐστέρησε τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνος Βασιλέως. Ὁ Φθόνος, ἡ Διχόνοια, ἡ Τύφλα καὶ ὁ Τιγρεώδης τοῦ Ἑλλ. Ἐγωϊσμός, ἐξεπάτωσαν τὸν Καποδίστριαν, ἕνα ἄνθρωπον. Ποιμένα Λαοῦ λογικόν. Τὰ αὐτὰ καὶ ἡ κουτσουρικὴ ἀκαταληψία, ἐμπόδισαν νὰ δοθῇ εἰς τὸν Ξένον Βασιλέα, Ἑλληνὶς σύζυγος. Τὸ κληθὲν Βυρώνειον, φωτεινομέτωπον Βασιλόπουλον, Ἄνθος λαμπρόν, τοῦ τότε γενναιοτάτου Πανευρωπαϊκοῦ Φιλελληνισμοῦ, εἶχε μὲν ἄφθονον τὴν ἡγεμονικότητα καὶ κάλλος παραστήματος καὶ δίψαν Ἑλληνικότητος καὶ ὑψηλοδοξίαν, καὶ Ἰδανικόν, ἀλλ' ἦτο κουτόν, κουτορωμαντικὸν καὶ διόλου παραγωγικόν. Ἡ δὲ παππαδοκρατουμένη γυνή του, ἦτο μὲν Βασίλισσα, ἀλλ' ἐπροτίμησε ἀντὶ τῆς γηΐνης Βασιλείας τὴν Οὐρανικήν, ἀντὶ τοῦ συμφέροντος τῆς δυναστείας, τὸ συμφέρον τῆς ἀδήλου ψυχῆς καὶ ἐχώθη

εἰς τὸ χῶμα περίπου παρθένος. Οἱ δὲ Κλέφται, οἱ φύσει παραβάται παντὸς ἀνθρωπίνου καὶ θείου νόμου, δὲν ἐγνώρισαν νὰ βοηθήσουν τὸν Βασιλέα των εἰς κατασκευὴν διαδόχων. Διότι οἱ Κλέφται εὑρίσκονται χωμένοι παντοῦ ὅπου δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν καὶ ποτέ των ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε.

Ἀλλὰ οἱ Ἥρωες — Κλέφται — ἐξαιροῦνται οἱ Νησιῶται οἱ μόνοι σεμνοί, λογικοί, ἀληθεῖς πατριῶται, καὶ ἀφιλοχρήματοι — ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἑλληνισμός, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐνεφύσησε τὴν πνοὴν τῆς Ἐγέρσεως, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξύπνησε καὶ τοὺς ἐ κ λ ώ τ σ η σ ε διὰ νὰ μεταχειρισθοῦν τὸ ἀτομικόν των αἴσθημα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ πλιατσικολογικόν των αἴσθημα, διὰ τὸ Πανελλήνιον καλὸν καὶ δημιουργήσουν Πατρίδα, ἐνόμισαν ὅτι, ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπαιδεύετο καὶ ἐβόγγα ὀδυνηρότερον ὑπὸ τὰς ἁλύσεις του, διὰ νὰ τοὺς δημιουργήσῃ αὐτούς, Ἄρχοντας καὶ Βασιλίσκους, διὰ νὰ τοὺς δημιουργήσῃ αὐτῶν μόνον Πατρίδα. Ἀλλὰ οἱ Κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φαντασθοῦν αὐτό. Ἀλλὰ οἱ Κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι ἠδύναντο νὰ ἄρξουν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ οἱ Κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι ἠδύναντο νὰ δημιουργήσουν Ἑλλάδα Ἀλλὰ οἱ Κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι ἠδύναντο νὰ δημιουργήσουν, ἔστω αὐτοὶ δι' ἑαυτοὺς μόνον, μίαν μικρὴν Π α σ τ ρ ι κ ὴ ν Πατρίδα, ἡ ὁποία νὰ μὴν εἶνε μόνον, ἁπλοῦν Κ λ ε φ τ ι κ ὸ ν Τ σ ο υ λ ι κ ὸ ν Λ ι μ έ ρ ι. Διότι, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῇ κανείς, οὔτε διὰ κωμειδύλλιον, αὐτὸ ἔγινε καὶ γίνεται ἐδῶ, ἕναν ὁλόκληρον τώρα αἰῶνα· — Ἁπλοῖ, ἀνδρεῖοι, ἡρωϊκοὶ ὁπλαρχηγοί, θεότυφλοι καὶ ἰδιοτελεῖς νὰ διευθύνουν Κράτος! Διότι ὑπὸ ὅλα τὰ Ψ ε ύ μ α τ α, οἱ ΕΥΖΩΝΟΙ αὐτοὶ ἐκράτησαν καὶ διηύθυναν τὰ πάντα, σύμφωνα μὲ τὴν ἀγραματοσύνην των, τὸ τοπικόντων συμφέρον, τὸ Ἀ τ ο μ ι κ ό ν τ ω ν Σ υ μ φ έ ρ ο ν καὶ τὴν Ἐγωϊστικήν των Μανιακὴν ΦΙΛΑΡΧΙΑΝ.

Ἀγραμματότατοι, ἀμαθέστατοι καὶ κουτσουρικότατοι, πρὸς ἀντίληψιν τοῦ Γιγαντιαίου ἔργου τῆς Δημιουργίας Ἑλλάδος, ἀλλ' ἀρχομανεῖς, μὲ ὅλα τὰ ἄγρια, ἐγωϊστικὰ καὶ πλιατσικολογικὰ ἔνστικτα τοῦ Κλέφτου, παρεβίασαν τὰ πάντα, κατεχράσθησαν τῶν πάντων. Ἀπὸ Στρατιῶται τῆς Φυλῆς, ἐχρίσθησαν Ἀρχηγοί. Ἀπὸ Πληρεξούσιοι, ἔγιναν Κύριοι. Ἐνόμισαν, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ὤφειλε νὰ θυσιάζεται καὶ νὰ χάνεται δι' αὐτούς, ἀκριβῶς ὅπως οἱ Τωρινοὶ νομίζουν, ὅτι πρέπει νὰ θυσιασθῇ καὶ χαθῇ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός, διὰ νὰ κάθωνται αὐτοὶ ξαπλωμένοι εἰς τὰ καφφενεῖα καὶ τὰ θέατρα. Διὰ νὰ βασιλεύουν αὐτοί. Διὰ νὰ κάνουν τὸ κέφι των. Τὸ Ἔτσι — Θέλω των. Ἀντὶ νὰ χώσουν τὴν σακαράκαν των εἰς τὴν θήκην της καὶ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸ Πνεῦμα, Αὐτοί, μὲ τὴν Χαντζάραν

των ὑπεδούλωσαν Αὐτό. Ἐφαίνοντο μέν, μὲ τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν τῆς ἠθοποιΐας καὶ τὴν Ὀδυσσειακὴν ἀπαράμιλλον κατεργαροσύνην, ὅτι ὑπεβάλλοντο εἰς Αὐτό, ὅταν δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν ἄλλως, εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, ἀλλ εἰς τὴν πραγματικότητα, κατ' οὐσίαν, οὐδέποτε ὑπήκουσαν εἰς καμμίαν ἰδέαν, εἰς καμμίαν λογικήν. Οὕτω ὑπεβάλλοντο μὲν εἰς τοὺς Φαναριώτας ἀλλὰ τοὺς ἐμίσουν σὰν πληγωμένα φείδια καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν πότε νὰ ἀπαλλαχθοῦν. — Διότι οἱ Φράγκοι, οἱ ὁποῖοι ἤθελον νὰ ἀπομονώσουν τοὺς Κλέφτας διὰ νὰ τοὺς ἐκμηδενίσουν, τοὺς ἐδίδαξαν νὰ μισοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἀριστοκρατίαν καὶ τοὺς ἐδίδαξαν τόσον καλά, ὥστε καὶ τώρα ἡ Ἀμαθὴς Ἑλλὰς ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ὑβρίζει!! — ὅπως ὑπεβάλλοντο εἰς τὸν Μαυροκορδάτον, ὅπως ἐψήφιζαν καὶ ὑπέγραφον μὲ τὰ δύο των χέρια, εἰς τὰς ΑΠΑΙΣΙΑΣ Ἐθνοσυνελεύσεις των, Συντάγματα καὶ Νόμους, ἀλλὰ πρὸς ἐμπαιγμὸν τῶν ἠλιθίων, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑποταχθοῦν ποτὲ εἰς κανένα Νόμον, παραβιάζοντες κάθε Θεῖον, Ἀνθρώπινον καὶ Ἰδικόν των Νόμον, ἀπαραλλακτώτατα ὅπως οἱ Τωρινοὶ Βουλευταί. Ἐφαίνοντο μὲν ὅτι ὑπετάσσοντο εἰς τοὺς Διδασκάλους καὶ τοὺς Ἱεροφάντας τοὺς κρατοῦντας τὰς Ὑψηλὰς Παραδόσεις καὶ τὴν Σημαίαν τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν τοὺς περιεφρόνουν, τοὺς ἐπέταξαν κάθε Διευθύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας, κάθε ἐνεργείας, τοὺς καθόρισαν εἰς τὸ πρωτότυπον Βασίλειόν των ὡς: Ἀναγκαῖον Διαφημιστικόν, Πανηγυρικὸν Κακόν.

6

Παύσετε τοῦ νὰ θέλετε νὰ ἐξαπατᾶτε τὸν Ἑαυτόν Σας.

Τί ἄνθρωποι τοιοῦτοι θὰ ἔκαμνον, ἀφηνόμενοι ἐλεύθεροι, νὰ κάμουν ὅτι θέλουν; Ἀρχομανεῖς, παραβιασταὶ ὅλων τῶν πρὸς αὐτοὺς Ἠθικῶν ἐντολῶν τῆς Φυλῆς, πολεμοῦντες λυσσωδῶς τὸ Πνεῦμα, καταμεθυσθέντες καὶ μουρλαθέντες Φουστανελάδες, ἀπὸ τὴν ἡμιμαθῆ ἐπαφὴν μὲ τὸν Ἰδεολογικὸν Κόσμον τῆς Εὐρώπης, ἐμπαιζόμενοι γελοιοδέστατα, ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς, κατακοροϊδευόμενοι ἀπὸ τοὺς Πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι κρατοῦντες τὰ γέλοια, ἔλεγον εἰς τὴν προστριβομένην εἰς τὰς θύρας τῶν Πρεσβειῶν, βλα-

κιστάτην φιλοδοξίαν των, ὅτι ἂν κάμουν τοῦτο, θὰ τοὺς ἐκτιμήσῃ ὁ Τσάρος καὶ ἂν κάμουν ἐκεῖνο, θὰ τοὺς θαυμάσῃ ἡ Ἀγγλία, καὶ χαϊδεύοντες τὸν ἄλλον, ὅτι θὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ἡ Γαλλία νὰ γίνῃ ὑπουργός, τὰ ἔκαμαν κυριολεκτικῶς θάλασσαν.

Οὕτω, μὲ ἀναίδειαν Ἑλληνικήν, ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν, τοὺς Ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ αὐτῆς, παύει νὰ ὑπάρχῃ ΤΙΜΙΑ Ἑλλάς. Διότι Ἑλλάς, μὴ ἔχουσά παρὰ μίαν Βουλὴν. εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουν, θέσιν, λόγον, φωνήν, βαρύτητα, σημασίαν καμμίαν, τὰ πανελλήνια συμφέροντα, οἱ Ἀντιπρόσωποι, ὅλων τῶν Τμημάτων καὶ Κοινοτήτων τῆς Φυλῆς, τῶν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης διεσπαρμένων καὶ ἀγωνιζομένων, τὸν Ἀχίλλειον καὶ Ὀδυσσειακὸν ἀγῶνα, τῆς Ὑπάρξεως καὶ Ἐπικρατήσεως, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἦτο Βουλὴ ἀνθρώπων καὶ ἐὰν ἀκόμη ἦτο τελεία, καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ὅτι εἶνε μπουλοῦκι ἀγραμμάτων — ΝΑΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ — ἀνηθίκων καὶ ἀπελεκίτων Κουτσούρων,— διότι βεβαίως κανεὶς δὲν ἐννοεῖ Βουλήν, τὴν οὔτε δεκάδα τῶν ὑπαρχόντων ἐκεῖ Ἀνθρώπων— μόνον ἕνεκα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τοπικισμοῦ καὶ τῆς ἐλλείψεως τοῦ Πνεύματος, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο, ἔκτοτε καὶ πάντοτε καὶ ὑπέρποτε φανερότατα ὅτι εἶνε τώρα εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἡ μία αὐτὴ Βουλή:

Τσουλικὸν Λιμέρι, πρὸς διαρπαγὴν Γῆς, Ζωῆς, Τιμῆς καὶ Περιουσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ καθ' ἥν, ὠθούμενοι ἀπὸ βλακιστάτους ἀναγνώστας ξένων Ἰδεῶν καὶ βιβλίων, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσουν, —ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Πρέσβεις πάντοτε— ἐτόλμησαν νὰ σηκώσουν τὸ ἰταμόν των κεφάλι ποῦ ἤθελε σπάσιμον, πρὸς τὸν Πνευματικὸν Αὐτοκράτορα τῆς Φυλῆς καὶ νὰ ἀρνηθοῦν ὑποταγὴν εἰς Αὐτόν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Θρησκευτικῆς ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ καὶ ἀποκοπῆς, παύει πᾶσα Λογική. Διότι Βασίλειον Ἑλλάδος μὴ ὑπήκοον τοῦ Πατριάρχου, Βασιλεὺς Ἑλλάδος μὴ συνάρχων μετὰ τοῦ Πατριάρχου τῆς Φυλῆς, εἶνε κάτι τι ἀνυπαρκτότερον τοῦ Μηδενικοῦ καὶ Ἀνηθικότερον ἐρεθισμένου Πιθήκου. Καὶ ὄχι μόνον δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης Λογικὴ Ἑλλὰς καὶ Τιμία Ἑλλὰς διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, ἀλλ' οὔτε δι' Ἑαυτήν, ἀλλ' ἔκτοτε δὲν ὑπάρχει πλέον παρὰ ἡ Προδοτική, ἡ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΛΛΑΣ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ μόνη θέσις εἶνε ἡ: ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ.

7

Μάθετε νὰ ὑποφέρετε τὴν Ἀλήθειαν.

Τὸ ὅτι ἐσκότωσαν τὸν Καποδίστριαν, τὸ ὅτι ἐμπαιζόμενοι ἐλεεινότατα ἀπὸ τοὺς θαυμασίους Ἄγγλους, ἔδιωξαν τὸν Βασιλέα των, εἶνε λεπτομέρειαι μοιραῖαι καὶ ἀσήμανται, τιθέμεναι ἐδῶ μόνον, ἵνα συνθέσουν μετὰ τῶν ἑπομένων, μίαν ἀμυδροτάτην εἰκόνα τῆς πραγματικότητος, τοῦ μετ' ὀλίγον λήγοντος αἰῶνος ἀπὸ τῆς Ἐλευθερίας. Οὕτω οἱ Κλέφται τότε ἀποχαλινωθέντες, μείναντες μόνοι, λυσσωδῶς πολεμοῦντες τὸ Πνεῦμα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πνεύματος, πολεμοῦντες Φαναριώτας καὶ Διδασκάλους, δηλαδὴ τὸ Πανελλήνιον Ἰδανικόν, ἀ ν δ ρ η λ α τ ο ῦ ν τ ε ς, καθ' ὅλους τοὺς κλάδους, καθ' ὅλας τὰς γραμμάς, καθ' ὅλα τὰ σημεῖα, κάθε Χαρακτῆρα, κάθε Ἀξίαν, κάθε Διάνοιαν, μείναντες θεομόναχοι ἀπέναντι τῶν Εὐρωπαίων, ἔγιναν φυσικότατα τὸ ἕρμαιον καὶ τὸ περιγέλασμα καὶ τὸ καταφρόνημα τοῦ Φράγκου, τὸ βλακικότατον πρόσωπον τοῦ Καραγκιόζη, τὸ τραγικότατα κοροϊδευόμενον, τὸ τρῶγον διαρκῶς ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς κατακεφαλιὲς καὶ προξενοῦν τὸ κάγχασμα, τὸ διαρκῶς δερόμενον καὶ διαρκῶς παληκαρευόμενον, τὸ διαρκῶς ποδοπατούμενον καὶ διαρκῶς ταρταρινίζον.

Μὲ βλακικὰ Συντάγματα, ἀμαθῶν μεταφραστῶν, θέλοντες Βασιλέα μὴ βασιλεύοντα, Βασιλέα μὴ ἄρχοντα, ἀλλ' ὑπακούοντα, ἔμειναν ἄνευ Θεσμῶν, ἄνευ Νομοθετικοῦ Σώματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς Ἀρχῆς, Ἐξουσίας, Ἀπόλυτοι Ἐλεύθεροι, Ἀπόλυτοι Κύριοι Ἑλλάδος καὶ Τύχης τῆς Φυλῆς.

Διότι ὑπὸ ὅλα τὰ ψεύδη τῶν Βασιλειῶν, τῶν Συνταγμάτων, τῶν Βουλῶν, τῶν Ὑπουργείων, τῶν Στρατῶν, τῶν Στόλων, τῶν Πανεπιστημείων καὶ ὅλων τῶν Ὀργανισμῶν ὑπεκαταστάθησαν εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἦσαν, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε, οἱ ἐκφυλισμένοι των ἀπόγονοι καὶ διάδοχοι τῶν συστημάτων των — καὶ θὰ εἶνε — ὑπὸ τὸν Βουλευτικὸν Τίτλον, ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία, ἡ Βασιβουζουκικὴ Ἐξουσία, ἡ Σατραπικὴ ἐξουσία τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ μόνη αὐτή.

8

Μεγάλοι καὶ Μικροί, θέλετε νὰ ἀκούετε τὴν 'Αλήθειαν.

Οὕτω, ὅταν μετεκομίσθη ὁ Δεύτερος Βασιλεύς, τὸν ὁποῖον ἐζήτουν ἀπὸ ξ ύ λ ο ν, διότι ἐζήτουν μόνον πρόσχημα, μολονότι ἀντὶ ξύλου εὗρον ὑδράργυρον, Γεώργιον τὸν ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ, οἱ Κλέφται—Βασιλεῖς—οἱ πραγματικοὶ Βασιλεῖς τῶν Ἑλλαδικῶν ἐθναρίων, τὸν περιέζωσαν καὶ τοῦ εἶπον: Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πραγματικοὶ Βασιλεῖς. Καὶ μὲ τὸν χάρτην ἀνὰ χεῖρας, τοῦ ἔδειξαν τὰς Κτήσεις των. — Σὺ θὰ εἶσαι ὁ Τυπικὸς Βασιλεύς.—'Επεμβάσεις δὲν δεχόμεθα. Τὸν πρῶτον τὸν ἐδιώξαμεν, διότι ἤθελε νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς κτήσεις μας. Ἡμεῖς θὰ κάμνωμεν ὅτι θέλομεν, ἀλλὰ θὰ φαίνεται ὅτι τὰ κάνεις Σύ. Σὺ θὰ βάζῃς τὴν βοῦλα. 'Αλλὰ μὴ σὲ μέλλει διὰ τίποτε, διότι θὰ εἶσαι 'Ανεύθυνος. Ἡμεῖς θὰ ἔχομεν ὅλην τὴν Εὐθύνην. 'Αλλὰ καὶ δι' ἐμᾶς μὴ σκοτίζεσαι, διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν νὰ ἀλληλοαπαλλασσόμεθα κάθε Εὐθύνης.

Ὁ μικρὸς τότε ὡραῖος Βίλ, εἶδε τοὺς Φουστανελάδες τῶν ὁποίων τὸ σπαθὶ καὶ ἡ γλῶσσα ἦτο ἐξίσου κοπτερὴ καὶ τοὺς μεταμορφωμένους Φουστανελάδες, τῶν ὁποίων ἡ κοιλιὰ τοῦ καθενὸς περιέκλειε μίαν 'Επαρχίαν, καὶ ἐμειδίασε. Ὁ Ξανθὸς Εἴρων, τοῦ ὁποίου τὸ 'Ιδανικὸν ἦτο, ὢν νὰ μὴ εἶνε εἰς τίποτε καὶ κατὰ τίποτε Βασιλεύς, ἐννόησε ὅτι καὶ οἱ νέοι του ὑπήκοοι ἐψοφοῦσαν δι' ἕνα τοιοῦτον 'Ιδανικὸν καὶ ἐφιλήθησαν μὲ κλόμματα. Οὕτω ἐρυθμήσθησαν διὰ παντος τὰ 'Εσωτερικά.

Ὑπῆρχε βεβαίως ἕνα ζήτημα γιγάντιον, ἕνα πρόβλημα καὶ Πρόβλημα Τρομακτικόν: Τὸ 'Εξωτερικὸν ζήτημα. Ὁ νέος Βασιλεύς, ἔβλεπεν ὅτι ὅλα ἦσαν Ἡφαίστεια τριγύρω του καὶ ἐπάνω του, ὅλαι αἱ Εὐεργέτιδες καὶ Προστάτιδες, εἰς ἱερότατον συμμαχικὸν χορόν, μὲ τὰ Εὐαγγέλια εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς λάζους εἰς τὰ φαρδομάνικα, προσπαθοῦσαι νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων των, προσφέρουσαι δῶρα μὲ ἐλάχιστα ἀνταλλάγματα οἷον — θὰ σοῦ δώσω τὰς 'Ιονίους, ἀλλὰ θὰ σοῦ πάρω τὸ Κεφάλι!

'Αλλὰ καὶ αὐτὸ οἱ Κλέφται, τὸ ἔλυσαν διὰ παντὸς θαυμάσια, λέγοντες: 'Εμᾶς Βασιληᾶ μᾶς βλέπεις. Διὰ τοιαῦτα ζητήματα εἴμεθα κού-

τσουρα. Σὲ ἱκετεύομεν μάλιστα νά ἀναλάβης Σὺ αὐτὸν τὸν μπελᾶ. — Θὰ σοῦ εἴμεθα εὐγνώμονες, ἐὰν μᾶς ἀπαλλάξης ἐντελῶς, κάθε παρομοίας φροντίδος. — Οἱ ὑπουργοὶ θὰ εἶνε κούτσουρα σὰν κι' ἐμᾶς. Μάλιστα διὰ τὰ 'Εξωτερικὰ διαλέγομεν τὰ πειὸ κούτσουρα. Διὰ τὸ διπλωματικὸν Σῶμα ποῦ εὑρίσκεται ἔξω, κατασκευάζομεν εἰδικοὺς ἀνθρώπους. Πέρνομεν τὰ πειὸ κούτσουρα καὶ διὰ κάθε ἀσφάλειαν, τοὺς ἀφαιροῦμεν τὸ μεδοῦλι τῆς κόκκας καὶ τοὺς κόβομεν τὸ ὀπτικὸν νεῦρον. Οἱ Διπλωμάται μας ὅλοι εἶνε Στραβομάται. Τὸ Διπλωματικόν μας Σῶμα εἶνε: ΣΤΡΑΒΟΜΑΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ. Καὶ ἂν κατὰ λάθος, τύχῃ καὶ κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλῇ, τὸν παύομεν. 'Αλλὰ καὶ νὰ μὴ τὸν παύσωμεν, ἔχομεν τὰ Χρονοδούλαπα δι' ὅσους φωνάζουν, μέχρις ὅτου βαρυνθοῦν καὶ ἡσυχάσουν. Τὸ Στραβοματικόν μας Σῶμα, κάμνων τοῦμπες πρὸ κάθε Φράγκου, ἕνα τροπάριον μόνον θὰ μανθάνῃ καὶ θὰ ἔχῃ νὰ ψάλλῃ: «Κύριε τῶν Δυνάμεων ἐλέησον ἡμᾶς.» 'Εμεῖς Βασιληᾶ, τὸ βλέπεις, δὲν εἴμεθα τίποτε, ἀλλ' οὔτε ἔχομεν καμμίαν ὄρεξιν νὰ γίνωμεν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὅτι εἴμεθα, ὅπως εἴμεθα εἴμεθα θαυμάσια: 'Ελεύθεροι καὶ Βασιλαδομένοι. Ἔχομεν ἀνάγκην τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, καὶ πρέπει νὰ τοὺς κάνωμεν τὰ κέφια των διὰ νὰ μᾶς δίδουν χρήματα, ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ 'Ελληνισμοῦ καὶ πρέπει νὰ φαινόμεθα ὅτι σκοτονόμεθα δι' αὐτόν, διὰ νὰ μᾶς δίδῃ καὶ αὐτὸς χρήματα καὶ νὰ περνοῦμεν χρυσὴ ζωὴ — 'Εμεῖς θὰ κάμωμεν εἰς τὴν 'Ελλάδα, ὅτι κάμνουν εἰς τὰ κράβαρα. Θὰ τῆς κόψωμεν τὰ δάκτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ, θὰ στραγγαλίσωμεν τὸ ἄλλο, ὀλίγον πιπέρι εἰς τὸ στόμα, ἕνα σουβλὶ εἰς τὸ ἕνα μάτι, ἕνα τρίψιμον μὲ κρεμύδι εἰς τὸ ἄλλο καὶ Σὺ Μεγαλειότατε θὰ τὴν γυρίζῃς εἰς τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ κλαίγεσαι λέγων. «'Αφεντάδες μου, κάμετε ἐλεημοσύνη στὴν καϋμένη τὴν σακάτισα, λυπηθεῖται τὴν ἀόμματη ἀφεντάδες μου, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σας.» Πάντα κάποιος θὰ βρεθῇ νὰ τῆς πετάξῃ κανένα κόκκαλο. Κι' ἔπειτα Βασιληᾶ, νέος εἶσαι καὶ ὡραῖος εἶσαι. Θὰ βρῇς μιὰ ὡραῖα νύφη, κι' ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ παιδιά. Τότε θὰ συμπεθερεύσωμεν μὲ ὅλους τοὺς Δυνατοὺς τῆς Γῆς. Καὶ τότε δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην κανενός. 'Η 'Εξωτερική μας Πολιτικὴ θὰ εἶνε, ἡ Πολιτικὴ τῶν Συμπεθεριῶν. Οὕτω ἐρύθμησαν, τὸ ἀληθῶς Φρικτὸν αὐτὸ Πρόβλημα, οἱ Κύριοι Κλέφται διὰ παντὸς καὶ ὁμολογητέον ἐξαίσια διὰ τὸν ἑαυτόν των.

Καὶ οἱ Κλέφται βλέποντες ἔκπληξιν καὶ δισταγμόν, προσέθετον: Βασιληᾶ μὴ φοβᾶσαι, μὴ σὲ μέλλει διὰ τίποτε, ἐμεῖς εἴμεθα τετραπέρατοι εἰς αὐτὰ καὶ θὰ περάσωμεν μαζὺ ζωὴ χαρισάμενη. Ἂν φωνάζῃ κάποτε ὁ Παλιοραγιᾶς, μὴ σὲ μέλλει, ὅπως δὲν μᾶς μέλλει κι'

ἐμᾶς. Ἄλλως τε ἐμεῖς θὰ τὸν ἀποκτηνώσωμεν ἐντελῶς, διὰ τῆς μεθόδου: Τῶν Γραμμάτων, τῶν Σχολείων, τῶν Πανεπιστημείων καὶ τῶν Μισθῶν. Ἄλλως τε διὰ τὸν Βασιλέα καὶ διὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Πολιτική, δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέπομεν ποτὲ κουβέντα. Καὶ ἂν τύχῃ νὰ παραφωνάζῃ κάποτε, ἐμεῖς θὰ λέμε: ὁ Βασιλῆας πταίει. Καὶ Σὺ θὰ λές: οἱ Πολιτικοὶ πταίουν. Κι᾽ ἂς πάῃ ὁ χάχας, νὰ γυρεύῃ νὰ βρῇ τὴν ἄκρη

Ἐμᾶς μόνον τὰ προσωπικά μας μᾶς ἐνδιαφέρουν, τὰ ἐπαρχιακά μας, τὰ τοπικά μας, ὁ παρᾶς καὶ ὁ μισθός. Σ᾽ αὐτὸ ἔχε τὸ νοῦ Σου. Πρέπει νὰ τὰ καταφέρνῃς οὕτω πως, ὥστε ὅλοι νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι. Καθ᾽ ἕνας μὲ τὴν σειρά του.

Οὕτω, οἱ Κλέφται ἐταξινόμησαν τὰ πάντα. Καὶ αὐτοὶ εἶνε, Κύριοι Ἑλλαδικοὶ Σοφολογιότατοι, Αὐτοὶ καὶ οἱ Διάδοχοι καὶ αὐστηροὶ Τηρηταὶ τῶν συστημάτων των, οἱ αἴτιοι, οἱ ὑπεύθυνοι πάντων καὶ οἱ ἐγκληματίαι. Οἱ τώρα πλέον, ὀλίγοι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ, καὶ ὄχι οἱ αἰωνίως κατηγορούμενοι Βασιλεῖς καὶ ὄχι οἱ Πρίγκηπες, καὶ ὄχι οἱ Φράγκοι, καὶ ὄχι οἱ Ρουμοῦνοι καὶ ὄχι οἱ Βούλγαροι.

9

Ἀρχίσατε νὰ λέγετε, νὰ ὁμολογεῖτε ὁλόκληρον τὴν Ἀλήθειαν.

Καὶ τότε ἤρχισαν ἀναφανδὸν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ: Κάτω τὸ Πνεῦμα. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ δάσκαλος, ὁ στρατιώτης, ὁ ὑπάλληλος, ὁ ἱεροκήρυξ, ὁ ῥήτωρ, ὁ βουλευτής, ποῦ θέλει νὰ μᾶς κάμῃ τὸν σοφόν; Κρημνοτσακισθήτω αὐθωρεί. Ποιὸς εἶναι αὐτός, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ζωγράφος, ὁ ποιητής, ὁ καθηγητής, ὁ δικαστὴς ποῦ φωνάζει; Πανθήτω αὐτοστιγμεί. Ὁ ἕνας εἶνε τρελλός. Ὁ ἄλλος εἶνε γελοῖος. Ὁ ἄλλος εἶνεδάσκαλος. Ὁ ἄλλος ἀερολόγος. Κάτω ὁ Χαρακτήρ. Ἐμεῖς δὲν θέλομεν νὰ συναντῶμεν φρουροὺς καὶ ἀνθρώπους σὰν πύργους ὅταν πλιατσικολογοῦμεν. Κάτω κάθε Ἀξία. Ἐμεῖς δὲν θέλομεν ἀνθρώπους εἰς τὰς ὑπηρεσίας, εἰς τὰς διοικήσεις τῶν κλάδων, δὲν θέλομεν ὑπαλλήλους, θέλομεν δούλους, σκλάβους, γαϊδούρια διὰ νὰ τὰ καβαλικεύωμεν.

Κτυπᾶτε καμπάνες τῆς Ἑλλάδος νυχθημερόν:

Κάτω τὸ Πνεῦμα. Κάτω ἡ Ἀξία. Κάτω ὁ Χαρακτήρ.

Ἀντὶ νὰ καταθέσουν ἀρχῆθεν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸ Πνεῦμα, ὑπεδούλωσαν αὐτοὶ Αὐτό.

Ἀγράμματοι αὐτοί, μισοῦντες τὰ γράμματα, ἀντὶ νὰ γραμματίσουν τὰ παιδιά των καὶ τὰ ἀναβιβάσουν οὕτω εἰς τὴν ὑψηλὴν μορφὴν τῆς Ἑλλ. Ἀριστοκρατίας, τὰ ἀφῆκαν ἀγράμματα, ἁρπάζοντα τὰ διπλώματα μὲ τὸ μαγκουροφορικὸν Ἔτσι Θέλω καὶ οὕτω αὐτὰ ἐξέπεσαν καὶ ἐξεφυλίσθησαν ἀμέσως καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἡρώων καὶ οἱ διάδοχοι τῶν συστημάτων των, οἱ φραγκοφορεμένοι Τσούσιδες, ἐξεφάντωσαν εἰς ἕνα χυδαιότατον Τραμπουκογαλαντισμόν. Ἡ ἱστορία τῆς δευτέρας Βασιλείας δύναται κυριολεκτικῶς νὰ χαρακτηρισθῇ:

Ἱστορία τοῦ: Τραμπουκογαλαντισμοῦ.

Καὶ ὁ Τραμπουκαγαλαντισμός, μὲ τὰ στενὰ ὑποδήματα καὶ τὰ σφικτὰ κολάρα, ἀνέλαβε μὲ τὴν ἀναρχικὴν ἰταμότητά του, μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς ἀτιμωρησίας, μὲ τὴν βεβαιότητα ἀνυπαρξίας κάθε Ἐξουσίας καὶ κάθε Νόμου, νὰ ἐκθεμελιώσῃ καὶ ξεπατώσῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀντιτάσων εἰς κάθε παραβίασιν καὶ κάθε παρανομίαν, ἕνα ἁπλοῦν: ἔτσι θέλω.

Κάτω ἡ Μεγάλη Ἰδέα.—Ἡ Μεγάλη Ἰδέα εἶνε κολοκύθια τῶν δασκάλων, τῶν ἐθνορητόρων, τῶν ὑστερικῶν πατριωτῶν, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μουρλῶν. Κρῆτες καὶ Μακεδονίες καὶ Θεσσαλονίκες καὶ Κωνσταντινουπόλεις, εἶνε Ὄνειρα Ἀερολόγων. Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα· Πρακτικοί! Εἴμεθα μικροὶ καὶ εἶνε γελοῖον νὰ μεγαλοβλέπωμεν καὶ μεγαλοσχεδιάζωμεν καὶ νὰ χάνωμεν τὸν καιρόν μας δι' ἀνύπαρκτα φαντάσματα. Οὔτε Στόλος, οὔτε Στρατὸς μᾶς χρειάζεται. Γιοῦχα ἡ Μεγάλη Ἰδέα καὶ Ζήτω τὸ Χρηματιστήριον. Διὰ τῆς Γεωργίας, διὰ τῆς Κτηνοτροφίας, διὰ τῆς Βιομηχανίας, διὰ τοῦ Ἐμπορίου, θὰ μεγαλουργήσῃ Ἑλλὰς καὶ διὰ τῆς πανελλαδικῆς μουλαροτροφίας, θὰ ἐκλάμψῃ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Φυλῆς. Ἀλλὰ καὶ μόλις τολμήσῃ νὰ παρουσιασθῇ Βιομηχανία τις ἐγχώριος, ἀπολύεται ὁ πλιατσικολόγος Κλέφτης, καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Φόρου, Φόρου σὰν Δημίου σκύλων, πετᾶ τὴν ἁρπάγην του εἰς τὸν λαιμόν της καὶ τὴν ἀποπνίγει. Διότι ἕνα μόνον θέλει νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὁ Κλέφτης, κτήνη δουλεύοντα, παράγοντα εἴδη φορολογήσιμα διὰ νὰ τὰ φορολογῇ, κυριολεκτικῶς δέ: νὰ τὰ λεηλατῇ.

Καὶ ἡ μόνη ἔκφρασις ὅλων αὐτῶν, συγκέντρωσις, δύναμις, σκέψις, ἐξουσία παντοδύναμος, μία Βουλή, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πολλοὶ πρακτικοί, ἐλεηλάτουν βουβῶς τὰ πάντα, ἀφήνοντές τινας Συνταγματολογίους, νὰ σεληνιάζωνται γρονθοκοποῦντες τὸν ἀέρα, μὲ

χαώδεις ξενοσοφίας, μουρλοποιημένας, περὶ Συνταγμάτων ἀνυπάρκτων. Καὶ ἡ Βουλὴ αὐτὴ ἡ ἀποτελέσασα τὸν ὅλον Ἐγκέφαλον, τὸ ὅλον Πνεῦμα, τὴν ὅλην Δύναμιν, τὴν ὅλην Ἐξουσίαν, τὴν ὅλην Κινητήριον καὶ διευθυντήριον μηχανὴν Ἰδεῶν καὶ Πραγμάτων, ἡ ξεκουρδίσασα καὶ ἐξαχρειώσασα τὰ πάντα, ξεκουρδισθεῖσα καὶ ἐξαχρειωθεῖσα τέλος καὶ αὐτή, πνιγομένη τώρα πλέον ἀπὸ τὴν ἰδίαν της ἀποκτήνωσιν, λειποθυμοῦσα ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς ἰδίας της ἀποσυνθέσεως.

Ἀφοῦ ἐξεπάτωσε ὅλους τοὺς Κλάδους, ἀφοῦ ἐξέκαμεν ὅλους τοὺς Ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἐξηχρείωσε τὴν Κοινωνίαν, ἀφοῦ διέφθειρε καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτήν, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ εἶνε ἀρχῆθεν καὶ νὰ εἶνε ὅσον ὑπάρχει:

Τὸ Ἑλλαδικὸν καὶ Πανελλήνιον Βάραθρον.

10

Ἄνθρωποι τῶν διαφόρων Κλάδων, Ἄνθρωποι τῶν Στρατῶν καὶ τῶν Στόλων, ὁμολογήσετε καὶ βροντοφωνήσετε τὴν Φρικαλεοτάτην Ἀλήθειαν.
Ἀρχὴ τῆς Συναισθήσεώς Σας θὰ εἶνε ἡ: ΓΥΜΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Βάραθρον τῶν πάντων. Καταβύθισμα στοιβάδων ἑκατομμυρίων διὰ Στρατὸν καὶ Στρατὸς—Κοπρίτης. Καὶ ὄχι νὰ μὴν ὑπάρχῃ Στρατός, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἕνας, μόνος, λόχος, σωστός. Ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων διὰ Στόλον καὶ Στόλος—Ἀστακός. Στόλος ἀνύπαρκτος, καὶ ὑπάρχων μὴ ἔχων οὔτε μίαν βάρκαν κανονικήν, καὶ ἀφηνόμενος ἐλεύθερος νὰ κινηθῇ, μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ καὶ κινούμενος δενόμενος ἀπὸ τοὺς Εὐεργέτας Δανειστὰς χειροπόδαρα. Ναῦται ἀντὶ νὰ πετοῦν γαλόνια καὶ πηδοῦν σὲ μονόξυλα θαλασσοπούλια, φυτευόμενοι εἰς τοῦ Ζαχαράτου, γινόμενοι Πιπίνοι τῶν Ψυχαρισμῶν καὶ δημιουργοὶ παιδιατικῶν συλλόγων διὰ νὰ «φτιάξουν τὴν Ῥωμέϊκη Γκλότσα». Ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων διὰ Δικαιοσύνην καὶ Δικαιοσύνη Ἀνύπαρκτος, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ προσέλθῃ χωρὶς λόχον Βουλευτῶν. Δικαιοσύνη τσακιζομένη νὰ παρέξῃ πᾶσαν βοή-

θειαν πρὸς παρανομίαν ὅταν τῆς τὸ ζητοῦν οἱ Βουλευταί της, ἀρνουμένη πᾶσαν συνδρομὴν πρὸς κάθε καταπατούμενον ἀναιδέστατα δίκαιον ὁλοφάνερον, ὅταν ὁ πολίτης παρουσιάζεται μόνος του. Ἡ Ζωὴ και ἡ Περιουσία τοῦ καθενὸς ἐκτεθειμένη εἰς τὴν βίαν καὶ τὴν διαρπαγήν, τὸ Κράτος ληστεύων τὸν Πολίτην, ὁ Πολίτης ληστεύων τὸ Κράτος, τὸ Κράτος πιέζον, ἀδικοῦν ἐξευτελίζον τὸν ὑπάλληλόν του, ὁ ὑπάλληλος ξεκαρφώνων, ἐξοντόνων τὸ Κράτος καὶ πληρώνων μὲ τὸν τόκον τὰ ἀντίποινα, ἕνας πόλεμος φανερὸς καὶ ἐξοντωτικὸς μεταξὺ Πολίτου καὶ Κράτους..... Καὶ οὕτω καθεξῆς κατὰ τὰ πάντα, περιττότατα καὶ νὰ γράφωνται πλέον, ἀφοῦ τὰ πάντα, Ἀκατανομάστου Κτηνωδίας, πνίγουν πλέον τὸν καθένα εἰς τὸν λαιμόν.

Καὶ ὑπὸ τὴν διευθύνουσαν αὐτήν, Παντοδύναμον Ἀχρειότητα, δημιούργημα αὐτῆς, καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτῆς διαπλαττομένη, μία Κοινωνία, ἕνα κοινωνικὸν πελάγωμα καὶ ἀπομούρλαμα, εἰς τὸ ὁποῖον γρονθοκοποῦνται ὅλοι οἱ Φραγκολεβαντινισμοὶ καὶ οἱ Γαλλοκοκοτισμοί, Κοινωνία γεμάτη Φραγκοηλιθίων καὶ Γαλλοζευζέκιδων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπει μόνον καὶ ἀποφεύγεται καὶ μισεῖται μόνον, κάθε ἴχνος Ἑλληνισμοῦ. Ἕνα κοινωνικὸν ξεκάρφωμα ἀπερίγραπτον. Κοινωνία χάσασα κάθε νόημα, κάθε συναίσθησιν, χωρὶς ἐθνικὰς ἰδέας, χωρὶς κοινωνικάς, χωρὶς οἰκογενειακάς, χωρὶς ἀτομικάς, χωρὶς διακρίσεις τάξεων, καταστάσεων, μὲ μίαν κουφοβράζουσαν ἀνανδροτάτην κοινωνικὴν διαφθοράν, διαφθορὰν ἀνειλικρινῆ, χυδαίαν, χωρὶς φυσιολατρείαν, κοινωνία ἰσοπεδωμένη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν μὲ ἕνα γενικὸν κάψιμον εἰς τὸ λαρύγγι, ἀπὸ δίψαν ἀλληλοδυσφημισμοῦ καὶ ἀπὸ λύσσαν ἀλληλολασπώματος, κοινωνία ἰσοπεδωμένη καὶ ἀνακατευμένη εἰς τοιοῦτον ἐλεεινὸν βαθμόν, ὥστε τὸ ἕνα ἄτομον νὰ μὴ διακρίνῃ διαφορὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο, νὰ μὴ γνωρίζῃ ποῦ τελειώνει αὐτὸ καὶ ποῦ ἀρχίζει τὸ πλαγινόν του, νὰ πιάνῃ τὸ πόδι τοῦ πλησίον του καὶ νὰ στρίβῃ τὸ μουστάκι τοῦ πλαγινοῦ του, νομίζον ὅτι εἶνε τὰ ἰδικά του. Ἡ κοκοτογκουβερνάντα πετάξασα τὴν οἰκογένειαν εἰς τὸν ἀέρα, τὸ γαλλικὸν μυθιστόρημα τῆς πεντάρας ἀποτελειῶσαν ὅλα τὰ μυαλά, τὰς καρδίας, τὰς ψυχάς, μία κοινωνία ἀδέσποτος, ἀποτελοῦσα καὶ συναποτελοῦσα μὲ τὴν Πολιτικὴν — Ὀχλοκρατίαν Χυδαιομανῆ — ποῦ τὴν διέπλασε, ἕνα ὁμοούσιον καὶ ἀδιάσπαστον Σκονοσαριδοσύμπλεγμα, ἕνα κολοσσαῖον κοινωνικὸν ΣΚΟΥΛΗΚΩΜΑ, εὑρισκόμενον ἕν, παντοῦ, ὁλόκληρον, ἀπὸ τὴν τελευταίαν Ταβέρνα, ἕως αὐτὰς τὰς Αἰθούσας τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, ἕως αὐτὰ τὰ κράσπεδα τοῦ Βασιλικοῦ Θρόνου, ὅπου ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Φρενοβλαβοῦς Φραγκομανοῦς καὶ Χυδαιο-

μανοῦς **Πενταροκρατίας**, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν Τωρινὴν Ἀριστοκρατίαν, ὁ κάθε ἁρπάξας ἕναν κολάρον καὶ μίαν βελάδα, ὁ κάθε διαρπάσας μίαν θέσιν ἢ ἕνα οἰκόπεδον, ἀστεϊζόμενος μαλάζει μὲ τὰ βρωμόχερά του αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα. Καὶ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, βλέπων ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε πραγματικὸν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε καλήτερον, ἀνώτερον ἀπὸ αὐτόν, εἰς τὴν ὀσμὴν τοῦ ψητοῦ κρέατος, ξεχνῶν καὶ τὸν κολάρον καὶ τὴν βελάδα καὶ τὸ ἀξίωμά του καὶ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκεται, χύνεται πατῶν εἰς τὶς πλάτες τῶν γυναικῶν καὶ συγτσακίζων καρέκλες καὶ πιάτα, ἁρπάζει τὸ Βασιλικὸν ψωμοτύρι καὶ τὶς μπουκάλες μὲ τὸ κρασὶ καὶ μὲ τσέπες σταζούσας σάλτσες καὶ τοῦρτες, ἐξαφανίζεται, ἀφήνων πίσω του θρύμματα καννιβάλου.

Καὶ πάντα ταῦτα διαπιστούμενα ἀκόμη καὶ δι' αὐτῆς τῆς **Θρησκείας** μὲ Ναοὺς σκοτινιασμένους καὶ κροτοῦντας ἀπὸ τὸ διαρκὲς πενταροκόπημα σὰν μπακάλικα, μὲ παππάδες λιγδομένους ξυλοσχίστας, μὲ Μητροπολίτας Δούλους, μὲ αὐτὸν τὸν Θεὸν συρόμενον εἰς τοὺς δρόμους, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του, μὲ τοιαύτην Πάνδημον Ἀσυναισθησίαν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται κατὰ τίποτε, ἀπὸ καμμίαν ἐκλογικὴν διαδήλωσιν καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπουν μόνον αἱ Φωναί: ΖΗΤΩ Ο ΧΡΙΣΤΟΥΡΑΡΟΣ.

11

> Πεθαίνετε, διότι ἐσκοτώσατε τό: **ΠΝΕΥΜΑ**.
> Ἐνόσω δὲν Ἀναστηθῆ καὶ Ἀναστηλωθῆ τὸ **ΠΝΕΥΜΑ**, ἀδύνατον νὰ ἀρχίσῃ ὑπάρχουσα: **ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΛΛΑΣ.**

Ἀλλὰ τὸ ἀπελπιστικὸν δὲν εἶνε ἡ ἀζωγράφιστος καὶ ἀκατανόμαστος αὐτὴ κατάστασις. Τὸ ἀπελπιστικὸν εἶνε, ἡ κατάστασις τοῦ **Ἑλλαδικοῦ Πνεύματος**. Οὐδέποτε τὸ Ἑλληνικὸν Δαιμόνιον, κατήντησεν εἰς τοιαύτην ἀποχαύνωσιν, εἰς τοιοῦτον ἀφιονισμόν. Τὸ Ἑλλαδικὸν Πνεῦμα ἀπεκρυσταλλώθη, εἰς ἕνα ἀνυπόφορον Βλακόπνευμα. Βλὰξ τέλειος, σὰν πρέσβυς καὶ σὰν ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν. Ἕνα Εἴδωλον διπρόσωπον, σὰν τοὺς Ἑρμᾶς τῶν παλαιῶν μας δρόμων — **Μιστριώτης Ψυχάρης** — μὲ τὴν μίαν ὄψιν, ἀπολίθωμα Βλα-

κοδασκαλικοῦ Μπαμπούλα, μὲ τὴν ἄλλην, ἀποκρυστάλλωμα μειδιάματος, Αὐταρέσκου Βλακοκατεργάρη. Τὸ καταχρεωκοπημένον Ἑλλαδικὸν Βλακόπνευμα, τὸ ναυαγῆσαν καθ' ὅλας του ἀνεξαιρέτως τὰς ἀεννάους ἐπιχειρήσεις, ἀπεκοκκαλώθη: Θρησκευτικὸς κοιλοτυμπανισμός. Πολιτικὸς Κραβαριτισμός. Διπλωματικὸς Ἀποστραβωμός. Ἐπιστημονικὸς Κομπογιανιτισμὸς καὶ ἀναιδέστατος διαφημισμός. Στρατιωτικὸς Περικλετισμός. Ναυτικὸς Φασουλισμός. Κοινωνικὸς Σαπισμός. Ἐμπορικὸς Σαραφισμός Ἰδεολογικὸς Τσουμπεδισμός. Φιλολογικὸς Φουστανελισμὸς καὶ Καλλιτεχνικὸς πανελλαδικὸς γκαρικτικότατος Γαϊδουρισμός.

Ὅλα τὰ μεγάλα Ἐργαστήρια Ἑλλάδος ἀναδημιουργημένης ὅλα ὰ μαρμαροβογγοῦντα Μέγαρα, κλειστά, βουβά, μὲ χνότα Πυραμίδων. Περιπατῆτε σιγά, ὦ εἰσερχόμενοι, ὁμιλεῖτε σιγά, ἀποκαλυφθεῖτε· ἐδῶ ζοῦν: οἱ Τωρινοὶ Πεθαμμένοι. Αὐτὴ ἡ Βουλὴ τῶν ὑλακτούντων σκύλλων, δι' ὅλα τὰ ἀτομικὰ καὶ μισοατομικὰ τοπικὰ συμφέροντα, Βουβὴ εἰς πάντα τὰ ἀνώτερα ζητήματα, καὶ μόλις ἐκφέρῃ τις φωνὴν δι' ὑψηλόν τι Ἑλλαδικὸν ἢ Πανελλήνιον ζήτημα, σηκόνονται οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἐν μέσῳ, τῆς νεκρικῆς σιγῆς τῶν Κουτσούρων, σὰν νὰ εἶχον ἐνώπιόν των ψόφιον Πατριάρχην, μόλις κατορθώνοντες νὰ συγκρατήσουν τὰ γέλοια, ἐπαναλαμβάνουν μὲ σοβαρότητα χιλίων τόννων, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ σιγὴ διὰ νὰ μὴ λειποθυμίσουν τὰ Ἐθνικὰ Συμφέροντα! ἀποροῦντες καὶ οἱ ἴδιοι, διὰ τὸν αἰωνίως ἐπιτυγχάνοντα αὐτὸν Ἐμπαιγμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐθύμωνε καὶ Μπούφους. Καὶ ὅταν τις τῶν Ἀσπίλων, τῶν καταδικασμένων εἰς Ἀχρηστείαν ἰσόβιον, θίξῃ ζήτημά τι ὑψηλόν, ὅπως ὅταν ὁ Ἕνας ΛΙΜΠΡΙΤΗΣ ὁμιλῇ, κάμνουν ὅτι δὲν ἀκούουν, καὶ ὅταν ὁ Ἕνας ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ θίγῃ ζήτημα καίριον Πολιτικῆς Ἠθικῆς, ζητῶν διὰ Νόμου νὰ ἐμποδισθῇ, οἱ Κορυφαῖοι Πολιτικοὶ νὰ εἶνε συγχρόνως καὶ μισθωτοὶ δικηγόροι Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν, τότε ὁ συρφετὸς καγχάζει. Τὸ Πολυτεχνεῖον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τάγματα ὁλόκληρα καλλιτεχνούντων, νὰ ἀντηχῇ, ἀπὸ τὸν θριαμβευτικὸν ἀλλαλαγμὸν Νεότητος δημιουργούσης Νέον Καλλιτεχνικὸν Κόσμον, ΤΑΦΟΣ τῶν Ἑλλ. Τεχνῶν Ὅλων: Οὔτε Ἑλλ. Γλυπτική, οὔτε κἂν Ἑλλ. Ἀρχιτεκτονική!!! Τὸ Ὠδεῖον, Μισελληνικότατος ΤΑΦΟΣ τῆς Ἑλλ. Μουσικῆς. Αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀληθινὸν Ἡφαίστειον, Ἀνθρώπων, Ἀναστημάτων, Χαρακτήρων, Ἀνθρωποπλαστῶν καὶ Ἰδεοπλαστῶν, Φωτεινῶν Ἰδεολόγων καὶ Ἀνδρείων Σημαιοφόρων τῆς Νεότητος, Κατακόμβη τοῦ Πνεύματος, ἐντὸς δὲ τοῦ βαθυτάτου σκότους καὶ τῆς νεκρικοτάτης σιγῆς, τιποτένιοι ἀνθρωπάκιδες κάμνοντες τὶς δουλίτσες των, μισθοτρωκτικοί,

βιβλιοκαπηλικοί, δοῦλοι οἰκτρότατοι τοῦ Βουλευτοῦ, γιαλισταὶ τῶν παπουτσιῶν τοῦ Κόμματος, τρέχοντες διαρκῶς λαχανιασμένοι, διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος ποῦ τοὺς ἔπλασε, τοὺς ἐνοίκιασε, τοὺς διατηρεῖ, Ἄκαρδοι, Ἄλαλοι, Ἄμυαλοι, δηλητηριάζοντες, ἀφιονίζοντες καὶ σαβανόνοντες τὴν Νεότητα, Πανεπιστήμιον, ἀντὶ Ἀναστητηρίου, ΤΑΦΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. ἐκβράζων μίαν ἐλεεινοτάτην Νέαν Ἀνθρωπότητα, σακάτισαν, λωβιασμένην, Ἄχρηστον, ἀποσαπίζουσαν τὸ κάθε τι.

Τὸ Ἐπιστημονικὸν Πνεῦμα, μεταβληθὲν εἰς Μπακαλικὸν Πνεῦμα πρὸς πενταρολογίαν, οὔτε πρωτότυπος Ἐπιστημονικὴ Ἐργασία, οὔτε κανενὸς εἴδους ἐργασία πρωτότυπος. Ἕνας πανελλαδικὸς διωγμὸς κάθε Ἀξίας. Ἕνας Μισονεϊσμὸς τῶν Γέρων. Ἕνα Θανατικὸν κάθε Ἀνθρώπου καὶ μία ἀπελπιστικὴ ἐπιδημία μακροβιότητος, κάθε Μηδενικοῦ. Κάθε Γύζης πεθαίνων, κάθε Μιστριώτης κορακιάζων. Ἕνας σεβασμὸς κάθε ἀρρώστιας, κάθε ξεμωραμένου Γεροντάματος, κάθε νερουλιασμένου μισθοφάγου. Δασκάλοι κουκουβαγιάζοντες. Πατριῶται ἱερεμιάζοντες μὲ πεσμένα βρακιὰ καὶ κλαίοντας σβέρκους. Ζωγράφοι Μπογιατζῆδες. Γλύπται Μαρμαράδες. Ἀρχιτέκτονες Κτίσται. Ἰδεολόγοι ἀεροκοπανίζοντες τὰ αἰώνια προγονικὰ συνεφολογήματα. Ἐθνορήτορες πάσχοντες ἀπὸ τὴν ἀνίατον Ἑλλαδικὴν Πατριδουρίαν, Φιλολόγοι βατραχιάζοντες, λογοκοποῦντες, φρασεοποιοῦντες, λεξοποιοῦντες, πάσχοντες ἀπὸ τὴν Γλωσσόλισσαν. Ποιηταὶ Γκιονίζοντες. Μία πνευματικὴ ξεραΐλα μὲ καλογηρισμὸν ἀκριδοφάγου, μία τελματικὴ ἀκινησία Ἀχαιρουσίας λίμνης, ὅλα τὰ μυαλὰ σάπια, ὅλα τὰ κεφάλια τυλιγμένα μὲ κιταπράσινη μοῦχλα. Ὅλα τὰ Πανελλήνια καὶ τὰ Ἑλλαδικὰ Ἰδανικά, μετὰ ἑνὸς αἰῶνος δρόμον, μεταμορφωνόμενα καὶ μεταποιούμενα καὶ φανερονόμενα ὡς ... Γλωσσολογία!!!! Καὶ ὅταν ὑπάρξῃ κίνησις, ἀνατίναγμα πρός τι, γίνεται διὰ Γλωσσολογίας, διὰ Ψυχάριδες... Οἱ νέοι ἀφημένοι εἰς τὸν Παρισινόν... ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΝ, καὶ ὁ Ψυχάρης πετῶν τὰ γλωσσικά του βιτριόλια εἰς τὰ μάτια κάθε νέου ποῦ τὰ ἀνοίγει εἰς τὴν ζωήν, κουμπουριάζων μὲ τὴν βλακοβαγαποντιάν του κάθε Νέον, βροντῶν τὴν κουμποῦρα του εἰς τὰ ἀνοίγοντα χείλη κάθε Νέου, τοῦ ὁποίου τὰ μυαλά, φυσικά, πετοῦνται εἰς τὸν ἀέρα.

Δηλαδή, μετὰ ἑνὸς αἰῶνος ἐλευθέραν ζωήν, κίνησιν, ἐνέργειαν, σκέψιν, μὲ τόσα κτίρια, ὀργανισμούς, θουριασμοὺς καὶ φωναγμούς, μετὰ τόσους βροντοφώνους Πολιτισμούς, Προόδους, Ἐξελιγμούς, Νεωτερισμοὺς — ὅλα ἀναιδέστατα, ἐμπαικτικότατα ψεύματα, τῶν ἀφηνιασμένων ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΛΙΤΩΝ — ὅλα καθρεπτιζόμενα θαυμάσια, εἰς τὸν θαυμάσιον ΤΥΠΟΝ, ἡ ἄφιξις εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα

τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ Πνεύματος, ὅπου ἡ ῥητορεύουσα ἐπὶ ἕναν Αἰῶνα Χυδαιοτάτη Ἑλλάς, οὔτε ψευτορήτορας πλέον δὲν κατορθώνει νὰ παραγάγῃ, ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε 5 ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσουν διὰ τοῦ λόγου, ὅπου ὅλη ἡ Ἑλλὰς κρέμεται εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑνὸς Δασκαλομελιρρύτου Λάμπρου, τοῦ νινιρίζοντος καὶ σισιρίζοντος, Σφυρηκτοῦ τῶν Περασμένων Μεγαλείων. Δηλαδή, ὁ ΕΛΛΑΔΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ καταντήσας: ΣΑΠΙΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΙ γεμάτον ξυνόνερα.

Οὐδέποτε ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῇ κανείς, ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐν Ἑλλάδι, ἔστω καὶ ὑπὸ τὰς χειρίστας τῶν συνθηκῶν, ἦτο δυνατὸν νὰ καταπέσῃ χαμηλότερον. Ὁ Κουτο-πόνηρος Ραγιᾶς, ὁ ἔπειτα Ἐξυπνό-κουτος Ἐλεύθερος, κατήντησε πλέον Ἐξυπνό-βλακας. Φαινόμενος ἔξυπνος, διὰ τὰ στενότατα ἀτομικὰ καὶ ἁρπακτικά του συμφέροντα, ἀλλὰ μὴ ὤν, διότι δι' ὅλων αὐτῶν ποῦ ζητῇ καὶ τὰ ὁποῖα κάμνει, βγάζει τὰ ἴδια του τὰ μάτια, ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων καὶ ἐκτὸς τῆς ὅλης πέριξ του ζωῆς ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀνθρωπινὴ καὶ τῆς ἰδικῆς του καὶ αὐτὰ τὰ ἀτομικά του συμφέροντα, θὰ ἦσαν ἀπείρως εὐρύτερα εὐκολότερα· φαινόμενος ἔξυπνος, εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς πρακτικότητας, τὰς ὁποίας ὑμνολογῇ νυχθημερόν, ἀλλὰ μὴ ὤν, ὢν μυαλὸ ὀπισθοδρομικόν, σταματημένον, σαραφικόν, μπακαλικόν, στενότατα πενταρολογικόν, μένον κεραυνόπληκτον πρὸ τοῦ σφρίγους, τῆς ζωῆς, τῆς κινήσεως ἑνὸς φυσικοῦ καὶ ἁπλοῦ φαινομένου, οἷον ἑνὸς Τρελλοσπιτᾶ Πεσμαζόγλου, χάσκων καὶ κοροϊδεύων, ὅταν ἕνας τοιοῦτος ἀληθῶς ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ, δημιουργεῖ τι ἔχων ὑπ' ὄψιν του, ὄχι τὸ ΧΘΕΣ τὸ πεθαμμένον, ἀλλὰ τὸ ΑΥΡΙΟΝ. Διότι φαίνεται Ἔξυπνος διὰ τὰ ἴδια, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε εἰς αὐτά, ἀλλὰ ὅπως τὸν ἐκατήντησαν, εἶνε τέλειος Βλάξ. Βλὰξ κατὰ βάθος. Βλὰξ κατὰ πλάτος. Βλὰξ καθ' ὕψος. ΒΛΑΞ καθ' ὅλας του τὰς ἀκτινοβολίας.

12

> Ἐσκοτώσατε τὴν Ἑλληνικὴν
> ΝΕΟΤΗΤΑ.
> Καὶ Ἔθνος χωρὶς ΝΕΟΛΑΙΑΝ,
> εἶνε Ἄνοιξις χωρὶς ΑΝΘΗ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ἀτυχῶς καὶ αὐτὸ ἐπὶ πλέον, τὸ ἀπελπιστικόν. Πάντα ταῦτα εἶνε μεταβλητὰ καὶ πάμπολα δυνατὸν καὶ αὐθωρεὶ με-

ταβλητά, διότι εἶνε κατασκευάσματα τεχνητὰ καὶ καταντήματα φυσικὰ εἰς τὰς ἀποβλακωμένας καὶ χλωροφορμισμένας Κοινωνίας, καὶ ἐδῶ μόνον ἀπὸ τὴν διευθύνουσαν ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΝ ΚΤΗΝΩΔΙΑΝ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἀληθὴς καὶ βαθὺς ΑΠΕΛΠΙΣΜΟΣ, εἶνε ἡ ΕΛΕΕΙΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Τῆς Σχολιευομένης, τῆς Σπουδαζούσης, τῆς Στρατευομένης, τῆς Πανεπιστημειακῆς, τῆς Διανοουμένης, τῆς Καλλιτεχνούσης, τῆς ΠΤΩΧΗΣ καὶ τῆς τρισχειροτέρας ΠΛΟΥΣΙΑΣ, τῆς εἰσερχομένης Νεότητος, εἴτε εἰς τὸν Ἰδεολογικόν, εἴτε εἰς τὸν Καλλιτεχνικόν, εἴτε εἰς τὸν Πρακτικὸν Κόσμον: Τῶν ΝΕΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Νεότης. Ἄψυχος, Ἄκαρδος, Ἄμυαλος, Ἄνανδρος, Ἀνελεύθερος, Ἀχαρακτήριστος, μὲ ὅλας τὰς Νεανικὰς Ἐκδηλώσεις ἀπούσας, μὲ ὅλας τὰς ἀνθρωπινὰς ἐκφάνσεις καὶ Δυνάμεις, κατεβασμένας ὑπὸ τὸ μηδέν. Νεότης, οὐτιδανή: ΜΙΣΘΟΣ, Νεότης, χυδαῖα: ΨΗΦΟΣ. Τὰ Σχολεῖα ἐκφουρνίζοντα ἀγράμματα καὶ ἀνάγωγα καὶ μισελληνικὰ καὶ Φραγκομανῆ Κούτσουρα. Τὸ Πανεπιστήμειον ἐκβράζον ἀντὶ ΝΕΩΝ ΑΝΔΡΩΝ, Σαπισμένην Ἀνθρωπότητα Σάπιων Δικηγορίσκων καὶ Τιποτένιων Επιστημόνων, ἕνα ὀξύτατον Πανολικότατον Ἰόν, ἐξολοθρευτικὸν καὶ Κοινωνίας καὶ Ἔθνους, μεταδίδοντα ὑπὸ τὴν βαρυτάτην της μορφήν, τὴν ἰδίαν της Σαπίλαν, Ψυχῆς, Καρδίας καὶ Νοῦ, εἰς ὅλον τὸν Ἑλλαδικὸν Ὀργανισμόν.

Καὶ ἡ Νεότης αὐτὴ ἡ Τοιαύτη, ἡ σάπια ἕως τὸ κόκκαλον, σάπια κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὴν ψυχὴν κατὰ τὰ αἰσθήματα, ἡ χωρὶς τίποτε ἀνδρικὸν καὶ τίποτε ἀνθρωπινόν, ἐξαπολυομένη εἰς τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης καὶ ἀποφραγκευομένη καὶ ἀποκατεργαρευομένη, καὶ ἀποθρασυνομένη καὶ ἀπογινομένη καὶ ἐπανερχομένη διὰ νὰ καθαρίσῃ καὶ ἀποβορβοροῦσα, διὰ νὰ ἐξυγιάνῃ καὶ ἀποτελματίζουσα, διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ ἀποσκοταδιάζουσα, διὰ νὰ ἐξευγενίσῃ καὶ ἀποχωριατίζουσα, διὰ νὰ ἐξανθρωπίσῃ καὶ ἀποθηριώνουσα, μὲ μίαν μοναδικὴν ΛΥΣΑΝ Πενταροθηρίας, Θεσιθηρίας, Ψηφοθηρίας, Προικοθηρίας ἀναισχυντοτάτης Ρεκλάμας, ἀναισχυντοτάτου ἐξευτελισμοῦ ὅλων τῶν Ἐπαγγελμάτων, καὶ ὅλων τῶν Ἐθνικῶν, Κοινωνικῶν, Ἀρχῶν, Ἰδεῶν καὶ Πραγμάτων, μὲ μίαν ΑΜΑΘΕΙΑΝ παντὸς πράγματος καὶ μίαν ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΣ οἱουδήποτε Πράγματος Σοβαροῦ, οἱασδήποτε Ἰδέας Σοβαρᾶς, καταπλήσουσαν καὶ ΤΟΥΒΟΥΛΑ. Νέοι θέλοντες νὰ νεωτερίσουν καὶ φοροῦντες τοὺς Πνευματικοὺς τσουμπέδες τοῦ παπούλη των. Νέοι ἀναγλυφόμενοι διὰ νὰ πολιτικίσουν καὶ φέροντες τὸν Νεωτερισμὸν τῆς..... Ἐθνοσυνελεύσεως!!! Νέοι Μουσικοί, θέλοντες νὰ πολεμήσουν τὸ Βουλγαρικότατον Ὠδεῖον καὶ ἀγωνιζόμενοι νὰ βγάλουν τὴν Γερμανικήν του

Γραμματικὴν διὰ νὰ βάλουν τὴν Ἰταλικὴν! Νέοι Ζωγράφοι, Γλύπται, Μουσικοί, Ἀρχιτέκτονες, ἐπανερχόμενοι μὲ ἐγωϊσμὸν φουσκωμένον σὰν ἀερόστατον, διὰ νὰ φωτίσουν τὸν Τόπον των καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὔτε ΜΙΑ, Ἰδιωτικὴ τοὐλάχιστον Σχολή, Ἑλλ. Ζωγραφικῆς. Οὔτε ΜΙΑ, Ἑλλ. Γλυπτικῆς. Οὔτε ΜΙΑ, Ἑλλ. Ἀρχιτεκτονικῆς. Οὔτε ΜΙΑ, Ἑλλ. Μουσικῆς. Οὔτε κἂν ἕνα μάζευμα δύο, τριῶν, ἀνθρώπων, ἐκπροσωπούντων μίαν οἱανδήποτε Ἰδέαν, ἔστω καὶ ξένην, οἱασδήποτε Τέχνης, ἐργαζομένων δι' αὐτήν, οὔτε κἂν δύο ἄνθρωποι, ἀγωνιζόμενοι διὰ θεωρίαν Τέχνης τινος, δυναμένην νὰ διατυπωθῇ ἔστω καὶ μὲ δύο λέξεις, οὔτε κἂν ἄνθρωπος ΕΝΑΣ. Καλλιτέχνης ΕΝΑΣ, δυνάμενος νὰ διατυπώσῃ τοὐλάχιστον, ὁμιλιτικῶς, μίαν οἱανδήποτε θεωρίαν τῆς Τέχνης του, μὲ διόμησυ λέξεις!

Καὶ Νέοι τρέμοντες νά σκεφθοῦν ἐλεύθερα, νὰ ξισθοῦν διαφορετικά, Νέοι τρέμοντες τὴν Νεότητα. Τὸ Νέον παράγον τρόμον. Ἡ Νέα Ἰδέα παράγουσα συγκοπήν, σὰν προτεταμένον περίστροφον εἰς τὸ στῆθος. Νεότης σύσωμος, Πλουσία, Πτωχή, Ἐπιστημονική, Ἐπαγγελματική, Καλλιτεχνική, Φιλολογική, στιβαζομένη εἰς τὴν θύραν κάθε μισθοῦ, διὰ νὰ ἐνοικιασθῇ, νὰ ἀγγαρευθῇ, νὰ πουληθῇ, σύσσωμος, — ΠΛΟΥΣΙΑ καὶ ΠΤΩΧΗ—σπρωχνομένη κοπαδηδὸν καὶ ἀλληλλοπατουμένη καὶ γρονθοκοπουμένη, μὲ τὰ διπλώματα εἰς τὰ χέρια, σὰν νὰ ἦσαν πιστοποιητικὰ ἀναπύρων, διὰ κάθε ἑκατοντάδραχμον θέσιν Σαρωτοῦ.

Καὶ Πλουσία Νεότης, ἀδυνατοῦσα νά ἐννοήσῃ, ὅτι εἶνε τὸ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ τῆς Πατρίδος της, μακρὰν Ἰδεῶν, μακρὰν Τεχνῶν, μακρὰν Ἐνεργειῶν, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι εἶνε ὁ ἰσχυρότερος Κοινωνικὸς Παράγων Προόδου, διὰ τῆς Ἀτομικῆς Πρωτοβουλίας καὶ τῆς Ἀνεξαρτήτου Ἐργασίας, καταντήσασα εἰς τοιοῦτον σημεῖον Ἐξευτελισμοῦ καὶ ΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ, ὥστε νὰ μὴ κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ, νὰ στήσῃ εἰς τὰ πόδια της, νὰ ἀναθρέψῃ, οὔτε τουλάχιστον ΜΙΑΝ: ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΚΟΚΚΟΤΑ. — Ἡ Πανελλαδικὴ Νεότης, ἐστάθη ἀνίκανος νὰ δώσῃ εἰς τὸν Τόπον: ΜΙΑΝ ΚΟΚΚΟΤΑ.

Καὶ Νεότης τοιαύτη καὶ τοιαύτη ΠΛΟΥΣΙΑ Νεότης, εἶνε μόνον διὰ νά στοιβαχθῇ εἰς τὰ Ὑπόγεια τοῦ Κατακλούμ, ὄχι μόνον μὲ τοὺς Φραγκικοὺς Μαύρους Γάτους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς Ἑλλαδικοὺς Λερόμαυρους Μπακαλόγατους τῶν Πανεπιστημείων καὶ τοὺς Γρύζιους Γάτους τῶν Πατρίων, ποῦ τὴν διέπλασαν τοιαύτην καὶ νὰ κατακλυσθῇ μὲ μίαν τρόμπαν νεροῦ, νὰ πνιγῇ ὅπως πνίγουν τὰ ἄχρηστα γατιά.

Καὶ ὑπερβαῖνον κάθε περιγραφὴν τῆς Τραγικοτάτης Ἀληθείας, Στεφάνωμα ἀντάξιον τῆς Ἑλλαδικῆς Νεότητος, ἕνας δῆθεν Νέος Ἑλληνισμός, ἐφευρεθεὶς εἰς τοὺς Καφφενέδες, ἐκκολαφθεὶς

ἀπὸ τοὺς Μπελτέδες τῶν Καφφέδων, σημαιοφορούμενος ἀπὸ τὸ Ἀρχικατεργαρικότατον Ἐπιστημονικὸν Φῶς — ΚΥΝΑΙΔΙΚΟΤΑΤΟΝ ΨΕΥΔΟΣ -- ἑνὸς Παρισινοῦ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥ, ἑνὸς Φραγκολεβαντίνου, ἀπεριγράπτου πνευματικῆς εὐνουχικότητος καὶ ἀποτροπαιοτάτης ΑΜΑΘΕΙΑΣ, ἑνὸς Κτήνους, ἀδυνατοῦντος νὰ ἐννοήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Φυλῆς καὶ τὴν Ἑλλ. Ἰδέαν καὶ τὴν Ἑλλ. Γλῶσσαν, παραδουχούμενος ὑπὸ δευτέρου Μουρλοῦ Κουκκουλεμπόρου, Λονδρέζου αὐτοῦ, Φανταστικὸς Νεοελληνισμὸς Μισελληνικότατος, θέλων νὰ σπάσῃ τὴν Ἑνότητα τῆς Ἱστορίας, τὴν Ἑνότητα τῆς Γλώσσης, τὴν Ἑνότητα τῆς Θρησκείας, νὰ ἀποκόψῃ τὸν Τωρινὸν Ἑλληνισμόν, ἀπὸ κάθε παρελθόν του — σὰν νὰ εἶνε Τοῦρκος, σὰν νὰ εἶνε Βούλγαρος, σὰν νὰ εἶνε ὁ χειρότερος ὅλων, ὁ ΦΡΑΓΚΟΣ, ὁ ὁποῖος παιδεύεται ἕναν αἰῶνα τώρα, νὰ κατορθώσῃ αὐτό, δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ τῶν βδελυροτέρων καὶ τῶν ἀπανθρωποτέρων — Παραδίδων Αὐτός, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, εἰς τοὺς Φράγκους, τὰ δολοφόνα αὐτὰ ὅπλα καὶ ἐξυμνῶν αὐτούς, ποῦ τὰ ἁρπάζουν ἀλλαλάζοντες καὶ τὸν ἐξωθοῦν μὲ τοὺς ὕμνους των, ὅπως τοὺς τρισκαταράτους Φαρμακίδας ἄλλοτε, εἰς τὸ νὰ κατακομματιάσῃ καὶ ἐξουθενώσῃ τὴν Φυλήν του, ἕνας Νέος Ἑλληνισμός, Λώβα ἀληθινή, τοιαύτης ἰοβόλου δρυμύτητος, ὥστε νὰ προξενήσῃ ἐντελῆ παραίσθησιν, εἰς ἀνθρώπους καθ' ὅλα λογικοτάτους καὶ Σεβαστοτάτους, ὥστε νὰ παρασυρθοῦν, νὰ ἐπιτρέψουν νὰ δημιουργηθῇ ἐδῶ, εἰς τὰς ΑΘΗΝΑΣ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑπερτάτου Ναοῦ τῆς Οἰκουμένης, ἕνας Νοσταλγικότατος ΝΕΟΤΣΑΡΟΥΧΙΣΜΟΣ Φραγκοβρακάδων, μὲ Σύμβολον ἕνα Ἀφηνιασμένον ΤΣΑΡΟΥΧΙ, θέλων νὰ γκρεμίσῃ τὸν Παρθενῶνα, διὰ νὰ στήσῃ τὸ παλητσάρουχον τοῦ παπούλη του καὶ γκαρίξῃ ἀνέτως τὸν Ἀμανέ του.

13

Κάτω ἡ Ἑλλὰς τῶν: ΨΗΦΩΝ, τῶν ΜΙΣΘΩΝ, τῶν ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ καὶ τῶν ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Τωρινὴ Ἑλλάς. Καταχρεωκοπημένη Πνευματικῶς ἀπὸ τὴν πρώτην της ἡμέραν. Καταχρεωκοπημένη Πραγματικῶς. Μὲ Κρά-

τος γνήσιον, ληστρικότατον, Τσουλῆν. Στρυφογυρίζουσα ἀδιεξόδως εἰς τὰ ἴδια καμώματα καὶ τὰ ἴδια ψεύματα, τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ἐλευθερίας της, τὰ ὁποῖα ἐβαρύνθησαν καὶ ἡ πέτρες, ἀδυνατοῦσα νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια της, ἀδυνατοῦσα νὰ δημιουργήσῃ τὸ παραμικρὸν Ἐθνικόν, ναρκώνουσα καὶ καταπνίγουσα τὴν Τιτάνειον δύναμιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀτόμου, καταδολοφονοῦσα καὶ καταατιμάζουσα, καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπὶ ἕνα ἤδη αἰῶνα, μὲ τοὺς Προξένους της, καταληστεύουσα αὐτόν, δένουσα τὰ χέρια του καὶ κρατοῦσα σφικτὰ αὐτόν, εἰς τὰ πανταχόθεν ῥαπίσματα χάριν της, ἐνῶ Αὐτὴ στουπὶ εἰς τὸ Βουλευτικόν της μεθύσι, κυλίεται εἰς τὸ Παραδίσσειον περιβόλι της, κατατρωγομένη ἀπὸ τὴν ἐσοτάτην της λέπραν, τὴν Ἀμάθειαν, τὴν Ἀνηθικότητα καὶ τὸν χυδαιότατον Ἐγωϊσμόν, θεόστραβη πρὸ τοῦ Ἔργου τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀναίσθητος πρὸ τῶν κακῶν καὶ τῶν χαμῶν, ποῦ προξενῆ εἰς τὴν Φυλὴν καὶ εἰς ἑαυτήν, μὲ πρόσωπον φουσκολωβιασμένον καὶ ἐγκέφαλον παράλυτον, ὁλόκληρον καρκίνον, μεταδίδοντα σπασμωδικάς, τρελλὰς κινήσεις εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ Τωρινὴ Ἑλλάς. Ἡ Ἑλλὰς τῶν Κλεφτῶν—Ἡρώων. Τῶν Κλεφτῶν—Κουτσούρων Καὶ ἡ Ἑλλὰς τῶν Παιδιῶν αὐτῶν—ἀντὶ ὑψηλῶν Ἀριστοκρατῶν φορτωμένων μὲ τὴν Πατρικὴν Δόξαν τοῦ Πυρὸς καὶ τὴν ἰδίαν Δόξαν Πνεύματος καὶ Εὐγενείας—Τραμπουκογαλάντιδων καὶ τέλος τῶν ἀπογόνων αὐτῶν καὶ τῶν διαδόχων τῶν Συστημάτων των, Κλεφτῶν τοῦ 97, Κλεφτῶν Ἐκφυλισμένων, Κλεφτῶν Ἀνηθίκων, Κλεφτῶν Γραμματοστραβῶν καὶ Γραμματολεπρῶν, Κλεφτῶν ΜΠΟΥΦΩΝ καὶ τρισχειρότερον καὶ συνολικότερον ὅλων, ἡ ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ.

Αὐτή, ἀμυδρῶς, εἶνε ἡ Τωρινή Σας Ἑλλάς. Καὶ θὰ ἦτο ἀνεξήγητον θαῦμα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ τὸ τερατῶδες αὐτὸ κατασκεύασμα, ἐὰν δὲν τὸ ἐστήριζεν ἡ Ἱερὰ Συμμαχία τῶν Μεγάλων Κροκοδείλων, ἡ ὑποκυψασα εἰς τὴν ἠθικὴν πίεσιν τῶν Λαῶν καὶ ἀναγκασθεῖσα νὰ κυρώσῃ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ δημιουργήσῃ Ἔθνος Ἀνεξάρτητον—ἀλλὰ φαινομενικῶς, ἀλλὰ δέσασα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα χειροπόδαρα ἀνέκαθεν, ἀλλ' ἐξωθοῦσα Αὐτὸ εἰς ὅλους τοὺς κρημνοὺς καὶ τοὺς ἀτιμασμοὺς — ἐὰν δὲν εἶχε συμφέρον μέγιστον νὰ τὸ διατηρῇ, ὅπως ἦτο τὸν αἰῶνα αὐτόν, ὅπως εἶνε τώρα καὶ χειρότερον ἀκόμη, διὰ νὰ κατακοματιάζῃ καὶ διαρπάζει Αὐτὴ τὸν Ἑλληνισμὸν ἀνέτως, δημιουργοῦσα καὶ ἐξωθοῦσα Βλάχους καὶ Βουλγάρους, λαοὺς βλάκας, λυσσῶντας καθ' ἡμῶν, τῶν Φυσικῶν των Εὐεργετῶν καὶ Προστατῶν, φουσκόνοντας σὰν Ἰνδιάνους, καὶ σὰν Ἰνδιάνους βλάκας, ἀδυνατοῦντας νὰ ἐννοήσουν, ὅτι παχύνονται μάταια τρώγοντες ἡμᾶς, διὰ νὰ

χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν διὰ τὴν Πασχαλινὴν Βότκα τοῦ Μουζίκου καὶ τὰ Χριστούγεννα τοῦ Φράγκου. Καὶ ἀκόμη θὰ ἦτο θαῦμα, πῶς ὑφίσταται τοιοῦτον κατασκεύασμα, ἐὰν δὲν τὸ ἐκράτει, κυριώτερον ἀκόμη, ἡ κολοσσαία Δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ πραγματικὴ αὐτὴ Δύναμις καὶ τὸ Γόητρον τῆς Ἀρχαίας μας Ἑλλάδος, Γόητρον ἰσχυρότερον τοῦ Γοήτρου τῶν Θεῶν, δύο δυνάμεις τρισμέγισται, ἀνυπολόγισται, τὰς ὁποίας ἀνηθίκως καὶ χυδαιότατα ἐκμεταλλεύεται ἡ Τωρινή, χωρὶς κἂν νὰ τὰς ἐννοῇ καὶ αἱ ὁποῖαι κρατοῦν ἀβύθιστον τὸ Ληστρικὸν αὐτὸ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Καὶ διέξοδος; Μία καὶ μόνη. Ἕνα καλὸ πρωΐ, ὦ Τωρινοὶ Ἀόμματοι Βλάκες, θὰ εὑρεθῆτε ἐπαναστατημένοι, χωρὶς νὰ γνωρίζετε τὸ πῶς καὶ τὸ τί καὶ τὸ διατί, χωρὶς νὰ ξεύρετε τί θέλετε καὶ τί γυρεύετε καὶ ποῦ πηγαίνετε. Καὶ τὴν Ἐπανάστασιν αὐτὴν τὴν αἰσθάνεσθε, τὴν ἐπικαλεῖσθε, τὴν ποθεῖτε, ἀρχίσατε πρὸ καιροῦ νὰ τὴν λέγετε, νὰ τὴν γράφετε, νὰ τὴν συνηθίζετε, νὰ τὴν περιμένετε ὡς μόνην Σας Σωτηρίαν: διὰ νὰ Σᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνηθίκους λαβυρίνθους καὶ ἀπὸ τοὺς τραγελάφους — διὰ νὰ Σᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Ἑαυτόν Σας. Καὶ ἡ Ἐπανάστασις αὐτή, ὅπως καὶ οἱαδήποτε ἄλλη μεταβολή, μὲ τὰ μυαλὰ ποῦ ἔχετε καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ βάζετε εἰς τὸν σβέρκον Σας, θὰ Σᾶς ἐξαπατήσῃ καὶ θὰ Σᾶς βυθίσῃ χειρότερα, εἰς χειροτέρους τραγελάφους καὶ σκότη, θὰ Σᾶς ἀποτελειώσῃ, ὑποσχομένη νὰ Σᾶς διορθώσῃ — ὅπως ἡ κάθε μεταβολὴ ποῦ ἐκάματε, — καὶ Θὰ Σᾶς ἀποκοιμίσῃ, διὰ νὰ πεταχθῆτε μετὰ ὀλίγα ἔτη ὀρθοί, ἀπὸ τὸν Νέον Σας Ὕπνον... καὶ ἰδῆτε τέλος μὲ πεταγμένα μάτια ἐμπρός Σας, τὸν Πραγματικόν... ΧΑΡΟΝ.

14

> Ἕναν ὁλόκληρον Αἰῶνα καταβεβηλώνετε ἀποτρόπαια τοὺς Πρώτους Ναοὺς τῆς Φυλῆς. Καὶ οἱ Ὡραῖοι Θεοὶ ἐκδικούμενοι Σᾶς μετεμόρφωσαν εἰς ΧΟΙΡΟΥΣ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀληθινὴ Τωρινὴ Ἑλλάς. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ πιστεύετε ὅτι εἶνε αὐτή, δὲν θὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶνε τρισελεεινοτέρα καὶ αὐτῆς, συγκεφαλαιωθήτωσαν καὶ συναποδειχθήτωσαν ὅλα διὰ μιᾶς Εἰκόνος, διὰ τῆς ὁποίας συγχρόνως δύνασθε νὰ μετρήσετε τὴν Κατάπτωσίν Σας μαθηματικῶς.

Συμπλησιάσετε τὰ ἄκρα ἑνὸς Αἰῶνος καὶ παραστήσετε τοὺς Δύο Φόνους, παραλλήλως καὶ ταυτοχρόνως.
Τὸν ΦΟΝΟΝ τοῦ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.
Τὸν ΦΟΝΟΝ τοῦ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ.
Ὑψώσετε τὴν Αὐλαίαν, καὶ ὁρίστε νὰ καθρεπτισθῆτε.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΕΛΛΑΣ: ΦΩΣ

Ἐποχὴ τοῦ 1821. Ἀνθρωπότης Μαρτύρων καὶ Ἡρώων. Εἰς τὸ βάθος χαλάσματα καὶ κρημνίσματα ἀχνίζοντα ἀπὸ αἵματα, καπνίζοντα ἀπὸ μπαρούτια. Ἀπὸ τὰ ἀναστατωμένα χώματα, ἕνας Ὕμνος Ἐλευθερίας ὑψώνεται, συμπάλλων αἱματοκαπνισμένους ἀέρας, περινεφώνων τὴν Νέαν Ἑλλ. ΔΟΞΑΝ, τὴν διαβαίνουσαν βιαστικά, μὲ μορφὴν Δόξης Ψαρῶν τοῦ Γύζη. Εμπρός, δρόμος Ναυπλίου, φέρων εἰς μικρὰν Ἐκκλησίαν. Αἱ Κεφαλαὶ τῆς Νέας Ἑλλάδος, Ἄνδρες, Λέοντες, Ἥρωες, Ἡμίθεοι, διέρχονται. Κάθε στῆθος Πληγαί. Κάθε Καρδιὰ Ἡρωϊσμός. Κάθε κεφάλι Φῶς, κάθε πτυχὴ λάμψις δόξης, κάθε ἀσημοκαπνισμένη πάλα, μυθικὴ ἐποποιΐα, κάθε χρυσοκαπνισμένον πιστόλι, ἡρωϊκὸν ποίημα. Διέρχονται λευκοχρυσάργυροι, κατάφορτοι Δόξης, καὶ μὲ λεοντοθύμους χαίτας εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δύο μένουν. Γεννήματα τοῦ Μυθικοῦ Χρυσαετοῦ, τῶν Ὀρέων τῆς Μάνης. Αἷμα τοῦ Πετρόμπεη. Καὶ οἱ δύο Νέοι καὶ οἱ δύο Ὡραῖοι καὶ οἱ δύο Ἥρωες. Πιθανὸν οἱ Ἥρωες τῆς Τρωάδος νὰ μὴν ἦσαν τόσον ὡραῖοι, ἀλλὰ βέβαιον ὅτι τὰ ἀτρόμητα πετρώματα τοῦ Ταϋγέτου, ἐπέταξαν ἕνα Ἡρωϊκὸν Γένος Ἀπολλώνειον. Μένουν, μὲ τὸ στῆθος ἀναμμένον ἀπὸ τὸ πάθος. Μένεα πνέοντες, διὰ τὴν ἰδίαν χαλιναγώγησιν καὶ διὰ τὴν κακῶς νοουμένην προσβολὴν κατὰ τῆς Κορυφῆς των, σκέπτονται ἐκδίκησιν. Τίποτε παράξενον διὰ τὴν Ἑλλ. Ἱστορίαν. Ὁ Ἑλλ. Ἐγωϊσμὸς ὑπερισχύει τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγκαταλείπει τὸν ἀγῶνα καὶ ἀφήνει νὰ θερίζωνται οἱ Ἕλληνες πρὸ τῆς Τρωάδος, διότι ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ ἐπῆρε μίαν αἰχμάλωτον ποῦ δὲν τὸν ἐνδιέφερε διόλου. Ἐδῶ μάλιστα εἰσχωρεῖ καὶ τὸ δραματικῶς ὡραῖον καὶ ὑψηλόν, ἡ ὑπόθεσις κατὰ Κορυφῆς προσβολῆς. Πλησίον των, ἕνα φάσμα ἄσπρης Ἀρκούδας, μὲ ῥάσον καὶ πετραχῆλι καὶ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰ χέρια, ἐκκαίει τὸ πάθος. Ἀλλ' Ἔρχεται.... Ἕνας Εἰρηνοποιός, ἕνας Ποιμὴν Λαοῦ, ἐρχόμενος νὰ φέρῃ τὸ Φῶς εἰς τὸ Σκότος τῶν καπνῶν, τὸν Ῥυθμὸν εἰς τὸ Χάος, καὶ προχωρεῖ γαλήνια. Ὅλοι ἐξέρ-

χονται τοῦ ναοῦ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Οἱ δύο Νέοι Ἥρωες, μὲ ἕνα βόγγον, ὁρμοῦν: Ὁ Καποδίστριας Νεκρός. Ἡ Νέα Ἑλλὰς ὀλοφυρομένη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ, μὲ γόους φωνάζουσα τὸν Χαμόν της.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΛΛΑΣ: ΚΟΠΡΟΣ

Ἐποχὴ τοῦ 1897. Ἀνθρωπότης Δικηγορίσκων, Ὑπαλληλίσκων, Χαρτοπαικτῶν καὶ Βουλευτῶν. Ἀνθρωπότης Χρεωκοπημῶν, Ἀτιμασμῶν καὶ Ἡττῶν. Ἀποσυντεθειμένη, σαπρώδης, γυναιώδης, γραώδης, κλαψιάρα, τρεφομένη μὲ Κόλυβα Μνημοσύνων καὶ ἐπιταφίους λόγους. Ἀέρας ἀποπνικτικὸς ἀπὸ σαπίζοντα ἄνθη κηδειῶν καὶ σύνεφα μολυβένια Ἐθνικῶν Ἀτιμασμῶν, πλακόνοντα τὸν Οὐρανόν. Ἐμπρός, δρόμος φέρων πρὸς Βλακογερμανικὸν Μπουδροῦμι, δεχόμενον τὴν καφτὴν ἀρὰν κάθε διαβάτου, ἐκπνέον λειποθυμιστικὴν δυσωδίαν Μουχλιασμένων Λόγων: ἡ Βουλή. Ἔξωθεν, ψῆφοι, μισθοί, ἀργόμισθοι, θεσιθῆραι, ὄχλος ψήφων καὶ ὄχλος Βουλευτῶν, μολυβένιοι στρατιῶται καὶ ζευζέκηδες ἀνεβοκαταιβαίνοντες εἰς τὰ πρόθυρα. Ἕνας ψῆφος χυδαῖος, μὲ χυδαῖον, σταφιδιασμένον, χασισοποτισμένον κορμί, μὲ ῥοῦχα σουπιᾶς καὶ μοῦτρα σουπιᾶς, Γέννημα Χαρτοπαιγνίου καὶ Θρέμμα Μητσέα—Τρισμεγίστης Προσωπικότητος—ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Χαρτοπαιγνίου, πνέων ἐκδίκησιν διὰ κλείσιμον Καταγωγίων: ὁ Κωσταγερακάρης. Καὶ ἕνα κασόνι λουστραρισμένον ποῦ τὸ τρέχουν δύο ἄλογα, καταφθάνει πρὸ τῆς κλίμακος. Ἕνας Γέρων Ἠθοποιός, προσπαθῶν μόνον μὲ τὸ γόητρον δύο λευκῶν φαβοριτῶν, νὰ συγκρατήσῃ τὴν φαινομενικὴν τουλάχιστον ὕπαρξιν Ἑλλάδος, ἕνας ἀποξηραμένος Ψευτοθεσμός, κατέρχεται, ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως, πρὸ κάθε Σαριδιοῦ· ὁ χυδαῖος δολοφόνος, μπήγων εἰς τὴν κοιλιά του, ἕνα σουβλὶ ἀπὸ σουβλάκια. Ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ντοτόρων, ἀγνοοῦσα νὰ τραβίξῃ ἕνα βρακί, διὰ νὰ ἰδῇ τὰς πληγὰς πληγωμένου. Ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ντοτόρων, ἀδυνατοῦσα νὰ βαλσαμώσῃ ἕνα Καλάμι. Ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος Πτῶμα ἀποσυντεθειμένον, μένον εἰς τὸν Ἥλιον, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν οὔτε νὰ ταριχευθῇ. Οἱ Διάδοχοι ἀλληλοσκοτονόμενοι, ποιὸς νὰ πρωτοκόψῃ τὸ Πόδι τοῦ Νεκροῦ, διὰ νὰ Ἀρχηγήσῃ δι' αὐτοῦ τοῦ Λαβάρου, αἱ Ὀρδαὶ τῶν Βουλευτῶν καὶ τῶν Ψήφων ἀποχαλινούμεναι, ξεσκλῶσαι μὲ τὰ δόντια, τὰ Κρέατα τῆς Τρισδυστήνου Ἑλλάδος, παραδιδόμεναι εἰς τὸν Τελειωτικὸν Διαρπαγμόν.

15

Πτωματομανεῖς, ξεκολλήσετε ἀπὸ τὰ Πτώματα. Παύσετε τὴν Πτωματοφαγίαν. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ Ἀὴρ Ἀναπνεύσιμος πρὸς Ζωήν: ΘΑΨΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ.

Ἰδοὺ ἡ Ἑλλάς Σας. Ἡ Ἑλλὰς τῶν Δικηγορίσκων, Ὑπαλληλίσκων καὶ τῶν Βουλευτῶν. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ Ἑλλάς. Καὶ ἡ Ἑλλὰς Αὐτή, οὔτε μὲ ἀσβεστώματα, οὔτε μὲ μπογιατίσματα, οὔτε μὲ Ἀποκεντρώσεις, οὔτε μὲ Ἐθνοσυνελεύσεις, οὔτε μὲ κανενὸς εἴδους Ἐθνομπαλώσεις διορθώνεται, καὶ μὲ Μπαλωματῆδες πνευματικῶς ἀνικάνους καὶ ἠθικῶς κατρακυλῶντας κάθε πρωΐ, δέκα βαθμίδας πρὸς τὴν Ἀνηθικότητα. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐδιορθώνετο, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ. Διότι εἶνε ΑΝΙΑΤΟΣ. Οὔτε ἡ βαθυτέρα πραγματικὴ Ἐπανάστασις, δὲν θὰ Σᾶς ἔσωζε ἀπο Αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὸν Ἑαυτόν Σας. Θὰ ἀπετελείωνε μόνον τὸ Χάος. Αὐτὴ εἶνε Ἀνίατος. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἦτο, δὲν πρέπει νὰ ἰατρευθῇ. Ἀπομονώνετε καὶ καταδιώκετε χάριν τῆς κοινῆς ὑγείας τὰς πασχούσας γυναῖκας καὶ φυλᾶτε Αὐτὴν, τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην, τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ὁλόκληρον καὶ ὁ ἐγκέφαλος ὁλόκληρος. εἶνε ἕνα: ΕΛΚΟΣ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ.

Αὐτήν, ἀνάγκη νὰ κουμπουριάσετε καὶ νὰ μαχαιρώσετε καὶ νὰ σουβλίσετε καὶ νὰ τὴν σκοτώσετε καὶ νὰ τὴν καρατομήσετέ. Διότι ἡ θέσις της εἶνε μόνον εἰς τὴν: ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΝ.

Κλάψετέ την, μοιρολογήσετέ την, ἀλλὰ σκοτώσετέ την, ἀλλὰ θάψετε τέλος Αὐτήν, διότι ἤδη τὸ περισσότερόν της σῶμα εἶνε πτῶμα, καὶ θρυμματίσετε ὅλα της τὰ δημιουργήματα καὶ κάψετέ τα καὶ μεταβάλετέ τα εἰς Τέφραν καὶ φωνάξετε ὅλους τοὺς Ἀνέμους, νὰ τὰ πάρουν, νὰ τὰ διασκορπίσουν εἰς τὰ τέσσερα σημεῖα τῶν οὐρανῶν καὶ ἀπολυμάνατε μὲ τὰ δραστικώτερα καὶ καυστικώτερα ἀπολυμαντικά, τὸ ΙΕΡΟΝ ΧΩΜΑ.

Διότι εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἑλλ. ΓΗΣ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ οὔτε ΙΧΝΟΣ Ἑλλάδος ΑΤΙΜΟΤΑΤΗΣ, ἡ ὁποία καὶ ἄνευ τῶν Κακουργημάτων της, εἶνε ἐξαφανίσιμος, διότι δὲν ἔχει, οὔτε ἕνα ΜΟΡΙΟΝ Ἑλληνικότητος. Διότι δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ΕΛΛΑΣ Ἀ-

ναρχικὸν Σκουληκομάζευμα καὶ δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν ΑΘΗΝΑΙ!! πρωτεύουσα εἰς τὴν ὁποίαν, πᾶς Ἑλληνιστὶ αἰσθανόμενος, διανοούμενος, ὁμιλῶν καὶ ἐκδηλούμενος καὶ ποθῶν Ἑλληνικὰς τὰς ἐκδηλώσεις ὅλας τῆς ζωῆς, εἶνε ΞΕΝΟΣ περισσότερον Κινέζου, καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ συνεννοηθῇ μὲ κάθε ἀνεπτυγμένον Εὐρωπαῖον, δι' ὅλα τὰ Ἑλλ. ζητήματα, ἀλλ' ἐντελῶς ἀδύνατον μὲ τὸν μουρλὸν καὶ μισέλληνα περιφρονητήν, τὸν Ἰθαγενῆ. Καὶ εἶνε πραγματικὸν καὶ βαθὺ ΑΙΣΧΟΣ, νὰ ἀποκαλῆται ΕΛΛΗΝ, τὸ Τωρινὸν ἀνθρωπόπλασμα, τὸ πολὺ πολὺ καὶ κατὰ χάριν δυνάμενον νὰ ὀνομασθῇ: ΦΡΑΓΚΟΠΑΛΙΟΡΩΜΙΟΣ. Καὶ Αὐτὸς οὔτε τίποτε ἔχει νὰ κάμῃ, οὔτε τίποτε γίνεται μὲ Αὐτόν. Ὁ Ἀναρχικὸς Αὐτός, θέλει μόνον δέσιμον χειροπόδαρα, μὲ τὰς χειροπέδας τοῦ ΝΟΜΟΥ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, μέχρις ὅτου συνέλθη ἀπὸ τὴν Ἀναρχικήν του ΕΠΙΛΗΨΙΑΝ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ὤθησαν ἐπὶ ἕναν Αἰῶνα, μέχρις ὅτου ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Ἑαυτόν του καὶ εἰς τὴν Φύσιν του. Καὶ εἶνε Ἀνήθικον νὰ καλεῖται Ἕλλην, Ὄν, τὸ ὁποῖον ζεῖ ἕναν Αἰῶνα τώρα, πλησίον τῶν Ἀληθεστέρων Θεοφανείων τοῦ Θείου ἐπὶ Γῆς — τῶν Ἀγαλμάτων Θεῶν καὶ τῶν Ναῶν Θαυμάτων — χωρὶς νὰ συγκινεῖται οὔτε ὅσον τὰ γιδοπρόβατα, χωρὶς νὰ ἕλκεται ἀπὸ τὸ Οὐράνιον Ὄνειρον καὶ Ὅραμα τοῦ Ὡραίου, οὔτε ὅσον τὸ σκουλῆκι ἀπὸ τὸ Ἄνθος. Καὶ εἶνε Ἀποτρόπαιον νὰ ὀνομάζωνται Ἕλληνες, οἱ τολμήσαντες μὲ ἕνα Βλαχοδήμαρχον ἐπὶ κεφαλῆς, νὰ καταβεβηλώσουν ὡς καὶ αὐτὸν τὸν Ναὸν τῆς Παρθένου, Τσιμπουσιάζοντες χυδαιότατα ὀργιαστικῶς, σπῶντες τὰ Μπυροβάρελα, ἐπὶ τῶν Ἰχνῶν τῆς Χρυσελεφαντίνου Παναγίας, καταβρωμίζοντες μὲ τὰ βρωμοψωμότυρά των, τὰ Τρισάγια Λείψανα τοῦ Ὡραίου.

ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ. ΟΥΤΕ ΑΥΤΗ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΝΕ Η ΕΛΛΑΣ ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΣΕΙΣ. ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΕΛΛΑΣ ΕΙΝΕ ΑΛΛΗ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΕΙΣΘΕ ΑΛΛΟΙ. ΑΛΛΑ ΤΟ ΚΛΕΦΤΙΚΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΝ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΑΓΚΙΚΟΝ ΠΑΛΗΟΚΡΑΣΟΝ ΜΕ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΤΑΤΟΝ ΑΛΚΟΛ ΠΟΥ ΠΙΝΕΤΕ ΑΚΟΡΕΣΤΑ ΕΞΕΤΙΝΑΞΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΜΥΑΛΑ.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΒΑΔΙΣΕΤΕ ΕΜΠΡΟΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΠΑΡΞΗ:

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΝΕΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ

ΝΕΑ ΠΙΣΤΙΣ

ΝΕΑ ΣΗΜΑΙΑ

16

Ξυπνήσετε. Ἐγερθεῖτε.
Καὶ Ἐπαναστατήσετε κατὰ τοῦ Ἑαυτοῦ Σας.
Καὶ Ἀναβαπτισθεῖτε εἰς τὸ Θεῖον Φῶς τῆς Γῆς Σας καὶ εἰς τὰ Παραδείσεια Ἑλληνικὰ Νερά.
Θὰ ἐξέλθετε: ΖΩΝΤΑΝΟΙ. Καὶ θὰ ἐξέλθετε: ΕΛΛΗΝΕΣ.

Ἐὰν ἐρωτηθῆτε οἱ Ἑλλαδικοί, αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλλὰς τὴν ὁποίαν ὀνειρεύθησαν οἱ Φουστανελάδες πάπποι Σας; Θὰ ἀπαντήσετε, βεβαίως ὄχι. Ἐὰν ἐρωτηθῆτε, αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλλὰς τὴν ὁποίαν ἐπόθησαν οἱ στενοβρακάδες πατέρες Σας; Θὰ ἀπαντήσετε, βεβαίως ὄχι. Ἐὰν ἐρωτηθῆτε Σεῖς οἱ ἴδιοι οἱ Τωρινοί, ἐὰν αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλλὰς τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖτε; Θὰ ἀπαντήσετε, βεβαίως ὄχι. Ἀλλὰ ὄχι μόνον Σεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔσχατα ψηφοφόρα καὶ βουληφόρα καρατομήσιμα κτήνη, ἐὰν ἐρωτηθοῦν, θὰ Σᾶς ἀπαντήσουν, ὄχι. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, στήσετε πάλιν ὀρθὰ τὰ κόκκαλα τῶν Ἡρώων καὶ ἐρωτήσετε τοὺς ἐγκληματικοὺς αὐτοὺς ἐγωϊστὰς καὶ φιλάρχους, ἀλλὰ σύρετε ἀκόμη καὶ στήσετε ὀρθοὺς ὅλους τοὺς ἄνδρας τοῦ ψοφοῦντος Αἰῶνος, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Πολιτικούς Σας, ποῦ δὲν θὰ λιώσουν τόσον εὔκολα καὶ τῶν ὁποίων εἶσθε τρισμικρότεροι καὶ τρισχειρότεροι καὶ θὰ ἀπογίνετε ἑκατομυριάκις τοιοῦτοι. Αὐτὴ εἶνε Ἑλλὰς τὴν ὁποίαν ἤθελον νὰ κάμουν; Καὶ κάμνοντες ὅτι ἔκαμνον, εἶχον ὡς μοναδικὸν σκοπόν, νὰ τὴν ἀτιμάσουν καὶ τὴν ἐξολοθρεύσουν εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν; Οἱ πάντες θὰ Σᾶς ἀπαντήσουν: Ὄχι, ὄχι, ὄχι. Καὶ δὲν μένει οὐδὲ ἴχνος ἀμφιβολίας, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα ἐκ τῶν αἰσχίστων Ἑλλαδικῶν ὄντων, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ῥίζαν τῆς ψυχῆς του νὰ φρονῇ, ὅτι Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλλάς, ὅτι φυσικὸν εἶνε νὰ εἶνε Αὐτή, ὅτι δὲν ἦτο καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν καὶ ἁπλοῦν καὶ μοιραῖον νὰ εἶνε Ἄλλη, ὑπερβέβαιον ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε εἷς ζῶν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὁσονδήποτε τρελλῆς καὶ ἐγκληματικῆς ἠλιθιότητος καὶ ἂν εἶνε, ὁ ὁποῖος νὰ φρονῇ ὅτι ἡ Γῆ αὐτὴ εἶνε φυσικὸν νὰ παράγῃ Κτήνη καὶ Ἀτιμασμοὺς καὶ Βορβόρους καὶ χαώδη τερατουργήματα.

ΟΧΙ! ΟΧΙ! ΟΧΙ! Οὔτε ἡ Ἑλλὰς εἶνε Αὐτή, οὔτε Σεῖς εἶσθε Αὐτοί· Εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ εἶνε Αὐτή. Ὁ κοινὸς Νοῦς, ἡ Λογική, ἀδυνατοῦν νὰ τὸ δεχθοῦν, οὔτε δι' ἕνα δευτερόλεπτον, ὡς πιθανόν. Ἀλλ' ὁ παράφρων ἐγωϊσμός, ἡ μονομανία τοῦ ἄρχειν, ἡ γελοία φι-

λοδοξία τοῦ κοκορεύεσθαι, οἰστρηλατούμενα ἀπὸ τὸ Φραγκικὸν παληόκρασον, μὲ τὸ δυνατότατον οἰνόπνευμα, ποῦ πίνετε σὰν ἠλίθιοι, Σᾶς ἐξετίναξε τὰ μυαλὰ καὶ καταμεθυσμένοι ἐδημιουργήσατε τὸν τερατώδη καὶ χαώδη Κόσμον, τοῦ ὁποίου ἡ Θέα Σᾶς ἀπετρέλλανε, περιτυλίξαντας τὰ πάντα καὶ περιτυλιχθέντας, εἰς ἕνα λαβιρυνθῶδες Χάος καὶ Σκότος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ μεθυσμένος καὶ ἀποχαυνωμένος Ἐγκέφαλος, ὁραματίζεται καὶ φαντάζεται καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἄνευ καμμιᾶς λογικῆς καὶ κανενὸς εἱρμοῦ, καὶ καμμιᾶς Ἠθικῆς καὶ καμμιᾶς Συναισθήσεως.

Καὶ πάντες καὶ πανταχόθεν, ζητεῖτε μίαν διέξοδον, μίαν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὸ Σκότος ἀπὸ τὸ Χάος καὶ ἀπὸ τὸν Ἑαυτόν Σας. Καὶ διέξοδος δὲν παρουσιάζεται καμμία καὶ εἶνε τόση μεγάλη καὶ τελειωτικὴ ἡ Πνευματικὴ Ἠλιθίασις, ὥστε μόνα φωτεινὰ σημεῖα καὶ παρουσιαζόμεναι ἐλπίδες εἰς τὸν ἀπελπισμὸν νὰ εἶνε, τὰ προαιώνια παιδιάτικα κωμικεύματα καὶ αὐτοπεριπαίγματα τῶν ἐπικλήσεων πρὸς τὸν Μακάριον Βασιλέα τοῦ ἐξαισίου αὐτοῦ Βασιλιδίου, αἱ Ἐθνοσυνελεύσεις καὶ οἱ Σύλλογοι μὲ τὰ νερουλιασμένα μυαλὰ ἀπὸ τὰ γεροντάματα, διὰ νὰ διορθώσουν τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ἀέναον ὑψηλὴν καὶ ἀσυνάρτητον ΛΟΓΟΔΙΑΡΡΟΙΑΝ.

Ἀλλὰ διέξοδος δὲν ὑπάρχει καμμία, διὰ τῶν ὁδῶν αὐτῶν καὶ μὴ χάνεσθε. Διέξοδος ὑπάρχει μία μόνη καὶ μοναδική. Ἡ ἐδῶ ὑποδεικνυομένη. Καὶ αὐτὴ εἶνε πολὺ ὀλίγον ΝΟΗΤΗ καὶ διόλου ΑΡΕΣΤΗ.
Καὶ ἡ διέξοδος αὐτὴ ἡ μία καὶ Μοναδικὴ εἶνε:
ΒΑΘΥΤΑΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.
Συνεπάγουσα καί:
ΒΑΘΥΤΑΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ.
ἤτοι:
Ἐπανάστασις Ἀτομική.
Επανάστασις Κοινωνική.
Ἐπανάστασις Πολιτική.
Ἐπανάστασις Ἰδεολογική.
Ἐπανάστασις Φιλολογική.
Ἐπανάστασις Καλλιτεχνική.

ΝΑΙ. Βαθυτάτη Πνευματικὴ Ἐπανάστασις, γεννῶσα ΦΩΣ. Καταρρακτώνουσα μὲ Φῶς τὰ Σκοτάδια καὶ τὰ Ψεύματα. Διότι τίποτε δὲν γίνεται εἰς τὰ Σκοτάδια, μὲ Σκοτάδια. Τίποτε εἰς τὰ Ψεύματα, μὲ Ψεύματα. Διότι ἄνευ Κεραυνώδους καὶ Καταρρακτώδους Φωτισμοῦ τῶν Σκοταδιῶν, ὄχι μόνον τίποτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ, ἀλλ᾽ οὔτε αὐτὴ ἡ Κακοῦργος Τρέλλα τῶν Τωρινῶν Πραγμάτων νὰ νοηθῇ, διὰ νὰ διορθωθῇ καὶ ποτὲ ἡ ἁπλῆ καὶ φυσικὴ

καὶ δυνατὴ ὕπαρξις, Κόσμου Ἄλλου, Φυσικοῦ καὶ Λογικοῦ. Ἐπανάστασις, τσακίζουσα τὰ ΨΕΥΜΑΤΑ ΟΛΑ. Διότι τίποτε δὲν γίνεται μέσα εἰς τὰ Ψεύματα διὰ Ψευμάτων. Ἐπανάστασις, φέρουσα καὶ δίδουσα ΖΩΗΝ. Δίδουσα τὴν Ὀργανικὴν κίνησιν εἰς τὰ Ἀνόργανα Σαλατώματα. Διότι ἄνευ εἰσαγωγῆς ὀργανικῶν στοιχείων καὶ Ὀργανισμῶν, ἀδύνατον τὰ ἀνόργανα ἀνακατεύματα τῶν Ὑλικῶν, νὰ ἀποτελέσουν τι. Ἐπανάστασις, φέρουσα τὸν ΡΥΘΜΟΝ. Θέτουσα ΤΑΞΙΝ εἰς τὸ Χάος. Διότι ἄνευ Ρυθμοῦ, ἄνευ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Τάξεως εἰς τὰς Ἰδέας καὶ Ρυθμίσεως εἰς τὸν Τωρινὸν Ἰδεολογικὸν Κόσμον, ἀδύνατον νὰ δημιουργηθῇ τίποτε. Διότι ὁλόκληρον τὸ Τωρινὸν Φαινόμενον, τῆς Ἑλλάδος τοῦ λήγοντος Αἰῶνος, εἶνε ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΝ.

Η Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας, δυνατὸν νὰ εἰπῇ, ὅτι εἶπεν ὁ τρελλὸς Ποιητής, ἀπὸ τὸ Δρομοκαΐτειον:

ἤλλαξεν ἐντός μου
ὁ Ρυθμὸς τοῦ Κόσμου

Καὶ ὅπως ὁ Ἑλλαδικὸς Ἐγκέφαλος, εἶνε ὁ Δημιουργὸς τῶν Τωρινῶν Πραγμάτων, Αὐτὸς ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ ῥιζηδὸν καὶ ὁλόκληρος, διὰ νὰ κατασταθῇ δυνατὴ ἡ Δημιουργία Πραγμάτων Ἄλλων, Κόσμου Ἄλλου, διὰ νὰ δημιουργήσῃ Αὐτός, δι' ἄλλων τρόπων, Κόσμον Ἄλλον. Διότι ἐφόσον Αὐτὸς δὲν μεταβάλλεται, τὰ ΠΑΝΤΑ εἶνε μάταια, τυφλά, ἐμπαικτικά, Σκύβαλα ΜΑΤΑΙΟΤΑΤΑ· διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ῥίζαν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἐλεεινότητός του, ὅτι καὶ ἂν ὅλα ὅσα ζητῇ καὶ ὅσα ὀνειρεύεται τοῦ ἐδίδοντο, ἀδύνατον νὰ δημιουργήσῃ ὄχι ΚΡΑΤΟΣ, ἀλλ' οὔτε ΜΠΑΚΑΛΙΚΟΝ. Διότι ὁ Ἐγκέφαλος Αὐτός, ὁ Ἀγράμματος Λουθηροτσούσης, ὁ διαρκῶς Ἀναμορφώνων, καὶ ὁ ἕτοιμος μὲ τὴν Ἀναίδειαν τοῦ Ἀσυναισθήτου Κουτσούρου, νὰ ἀναμορφώσῃ καὶ τὸ Ἡλιακὸν Σύστημα, εἶνε ὁ Μέγας καὶ Ἀποτρόπαιος: ΑΝΗΘΙΚΟΣ — ΑΝΙΚΑΝΟΣ.

Ἐπανάστασις, Καταργοῦσα Ὁριστικῶς, ΑΠΑΞΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΑΞΙΑΣ, δημιουργοῦσα: ΝΕΑΣ ΑΞΙΑΣ.

Ἐπανάστασις δηλαδή, καταργοῦσα ἁπαξαπάσας τὰς Βασιλευούσας ἕναν Αἰῶνα ΙΔΕΑΣ, εἰς τὴν Πολιτικὴν (τὴν ἔσω καὶ τὴν ἔξω) εἰς τὴν Φιλολογίαν, εἰς τὴν Καλλιτεχνίαν, εἰς ἁπάσας τὰς Ἐθνικὰς καὶ Κοινωνικὰς ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεις, ὡς ἀποδειχθείσας ἀδρότατα, σαπρὰς καὶ ἐξολοθρευτικάς.

Ἐπανάστασις δηλαδή, καταρρίπτουσα ῥιζηδὸν καὶ τελειωτικῶς, τὸ Βλακῶδες ἀξίωμα, ὅτι Ἄνθρωποι Βλακίστατοι καὶ Ἄνθρωποι Καταμουντζουρωθέντες, κατρακυλῶντες κάθε ὥραν βαθύτερον, εἰς τὸν Βόρβορον τῆς Ἀνηθικότητος, ἀποδειχθέντες Μηδενικοί, καὶ οὐδέποτε ἀναμορφωθέντες Αὐτοί, δυνατὸν νὰ ἀναμορφώσουν τι, νὰ ἀνα-

βιβάσουν τὰ Πράγματα. Ἐπανάστασις δηλαδή, καταρρίπτουσα διὰ παντὸς τὸ Βλακῶδες ἀξίωμα, ὅτι Ἄνθρωποι ἀποδειχθέντες ἐξολοθρευτικοὶ καὶ Ἰδέαι παρόμοιαι, Ἄνθρωποι καὶ Ἰδέαι τῆς Χθὲς καὶ τῆς Σήμερον, ὅτι δυνατὸν νὰ χρησιμεύσουν πρὸς ἄλλο τι, νὰ δημιουργήσουν ἄλλο τι Καλήτερον, Ἀνώτερον, Ἠθικώτερον, Τιμιότερον, Ὡραιότερον, Ἐθνικώτερον. Ἀφοῦ ἁπαξάπασαι αἱ Παλαιαὶ Ἀξίαι ἀπεδείχθησαν, ἐκδηλούμεναι καὶ ἐφαρμοζόμεναι ἕναν Αἰῶνα ἁδρότατα, ΟΛΕΘΡΙΑΙ, χρειάζεται Ὀνικὴ ἀντίληψις καὶ Μουλαρικὴ ἐπιμονή, διὰ νὰ μὴ γίνῃ καταληπτόν, ὅτι δέον νὰ καταλυθοῦν ἁπαξάπασαι αἱ ΠΑΛΑΙΑΙ καὶ νὰ δημιουργηθοῦν ΝΕΑΙ ΑΞΙΑΙ.

Πνευματικὴ Ἐπανάστασις ἀπὸ τὸν μυελὸν τῶν ὀστῶν καὶ τὴν ῥίζαν τῆς ψυχῆς τοῦ Τωρινοῦ Ἕλληνος. Ἐπανάστασις, ἀφυπνίζουσα ὅλα τὰ Αἰσθητήρια τῆς Ἐντροπῆς, τῆς Τιμῆς, τῆς Ἀνδρικότητος, τῆς Ἐθνικότητος. Ἐπανάστασις, γαλβανίζουσα τὸ Ἀπόπληκτον Πνεῦμά του. Ἐπανάστασις, ξεθάπτουσα τὸ Ἠθικόν του. Ἐπανάστασις, ἀνασταίνουσα, τονόνουσα καὶ ῥωμαλεόνουσα τὸν Ἀνθρωπισμόν του καὶ τὸ Ἐθνικόν του Φιλότιμον. Ἐπανάστασις, κατασυντρίβουσα καὶ καταθάπτουσα τὴν Ῥαγιαδικὴν Αὐτοπεριφρόνησιν καὶ ἀντικαθιστῶσα αὐτὴν μὲ τὴν Ὀδυσσειακὴν Αὐτοπεποίθησιν. Ἐπανάστασις, μεταμορφώνουσα τὸν Τουρκοραγιᾶ, τὸν Παληορωμιόν, τὸν Χωριατοπολίτην καὶ τὸν ἀπεχθέστερον, χυδαιότερον καὶ ῥυπαρότερον Φραγκοραγιᾶν εἰς ἝΛΛΗΝΑ. Ἐπανάστασις, καταξεσχίζουσα μὲ τὰ δόντια, ὅλους τοὺς Χυδαιοτάτους Ξενισμοὺς τῶν Φραγκοχωριατῶν. Ἐπανάστασις, ἐλευθερώνουσα ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑλλαδικοὺς καὶ Εὐρωπαϊκοὺς Πνευματικοὺς ζυγούς. Ἐπανάστασις, ἀναστηλόνουσα τὴν γυρτὴν σπονδυλικὴν τοῦ Φραγκοραγιᾶ καὶ καταδεικνύουσα διὰ πραγμάτων χειροπιαστῶν, ὅτι ὁ Ἕλλην οὐδενὸς Αἰσθητηρίου ἢ Διανοητηρίου ἐργαλείου στερεῖται, διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἐλεύθερος, διὰ νὰ εἶνε ἴσος μὲ κάθε ἄλλον, διὰ νὰ αἰσθάνεται καὶ διανοῆται καὶ ἐκδηλοῦται καὶ δημιουργῇ ὅπως θέλει Αὐτὸς καὶ ῥυθμίζει τὴν ζωήν του ὅπως θέλει Αὐτός, σύμφωνα μὲ τὴν Γῆν του καὶ τὸ κλίμα του καὶ τὴν ἐσωτερικήν του φύσιν. Ἐπανάστασις, ἀποδεικνύουσα διὰ πραγμάτων χειροπιαστῶν, ὅτι ὁ Ἕλλην ὄχι μόνον δὲν στερεῖται προσόντος τινὸς ἄλλου τινὸς λαοῦ, ἀλλ' ὅτι ὑπερέχει εἰς τὰ πάντα ὅλων μαζὺ καὶ εἰς πάμπολλα μόνος αὐτός, δικαιοῦται καὶ δύναται μόνος αὐτὸς νὰ νομοθετήσῃ. Ἐπανάστασις, στυλόνουσα ὀρθὸν τὸν Ἕλληνα πρὸ τοῦ Φράγκου καὶ ἀποδεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Φράγκον, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην Αὐτός, ὁ Θεοποιός, ὁ Χριστιανοποιός, ὁ Πολιτισμοποιὸς τὴν ἀνάγκην του. Ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ πολι-

τισθῇ ἀπὸ Βαρβάρους Λύκους, ὅτι ἔχει Ἰδικόν του καὶ βαθύτερον καὶ ἀνώτερον, ἔμφυτον καὶ ἐθνικὸν πολιτισμόν. Ἐπανάστασις, ἀποσύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τὴν ποταπότητα τοῦ τρέχειν καὶ ἐρωτᾶν εἰς τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης, ἂν τὸ κάθε τι τὸ ὁποῖον κάμνει εἰς τὸ σπίτι του, ἀρέσει τοῦ Φράγκου. Διδάσκουσα, νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται παρὰ ἐὰν τοῦ ἀρέσῃ αὐτοῦ καὶ νὰ ἀδιαφορῇ, ἐὰν δὲν τοῦ ἀρέσει τοῦ Φράγκου. Ἐπανάστασις, ἀπαλλάττουσα τοῦ γελοίου αἴσχους, τοῦ τρέχειν καὶ ἐρωτᾶν τοὺς μεγάλους Κροκοδείλους, ἂν αὐτὸ ποῦ κάμνει τοῦ εἶνε ὠφέλιμον καὶ διδάσκουσα νὰ κάμνῃ ὅτι νομίζει ὠφέλιμον ἐθνικῶς, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ κανένα. Ἐπανάστασις, ἀπαλλάτ:ουσα, ἐλευθερώνουσα ἀπὸ τὴν ποταπότητα, τοῦ τρέχειν καὶ ἐρωτᾶν τὰς κρίσεις τοῦ Φράγκου, διὰ νὰ κρίνῃ ἑαυτόν. Ἐπανάστασις, διδάσκουσα νὰ κάμνῃ ὅτι θέλει καὶ ὅτι κρίνει ὠφέλιμον αὐτός, ἀρκούμενος αὐτὸς νὰ ἐκτιμᾷ καὶ ὠφελεῖ ἑαυτόν. Ἐπανάστασις, καταφωτίζουσα τὰ Ἱστορικὰ κακουργήματα τοῦ Φράγκου κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ — ὅπως τὸ καταλάσπωμα τῆς Μεσαιωνικῆς Χριστιανικῆς μας Αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ ῥίπτουσα καφτὸν Φῶς εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν Κλεφτόκοσμον καὶ ἀπελευθερώνουσα διὰ παντὸς τὸν Ἕλληνα τῆς Ἰδέας, ὅτι μὲ τὰ πλιατσικολογικὰ καὶ κλεφτοκοταδικὰ ἔνστικτα, διπλωματάδων δικηγορίσκων καὶ τὰ δικολαβικὰ καὶ βλέμματος ἀνάξια σοφιστεύματά των, εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιχειρηθῇ ποτὲ Ἀναδημιουργία Ἑλλάδος. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον ὑπάρχει ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ, ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ΝΟΜΟΣ. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον δὲν ὑπάρξῃ Νόμος, ἀδύνατον Λαὸς διεφθαρμένος ἤδη ἕως τὸ κόκκαλον, νὰ ἐκλέξῃ ἀντιπροσώπους ἀνθρωπινούς. Διότι ὅταν ὁ Νόμος εἶνε ΛΗΣΤΗΣ, ὁ Λαὸς εὐφυέστατα καὶ αὐτοσυντηριτικώτατα, ἔχει ἀνάγκην Ληστοῦ ἄλλου, διὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ κατὰ τοῦ τοιούτου Νόμου. Καταφωτίζουσα, ὅτι μὲ Ὑ π ά λ λ η λ ο ν διεφθαρμένον ἕως τὸ κόκκαλον, πρωσοποποιοῦντα ὅταν εἶνε ἀδιόριστον, τὴν ἔννοιαν ΕΡΠΕΤΟΝ καὶ μόλις διωρισμένον, τὸν τυραννικότερον μαχμουρλικότερον καὶ ἐκβιαστικώτερον Ἀλῆ - Πασᾶν, ἀδύνατον νὰ γίνῃ τίποτε. Ἐπανάστασις, καταφωτίζουσα ὅτι πρέπει πάλιν νὰ κατακτηθῇ καὶ ἀπελευθερωθῇ Σ τ ρ α τ ι ω τ ι κ ῶ ς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοὺς πολυωνύμους βαζιβουζουκικοὺς τυραννίσκους, νὰ ἐνισχυθῇ Σ τ ρ α τ ι ω τ ι κ ῶ ς διὰ νὰ ἐπιβληθῇ ὁ Νόμος, νὰ γίνῃ πρῶτον αὐτό, ἵνα ἐπιτρέπεται σκέψις δι' ἄλλο τι οἱονδήποτε, εἴτε πρὸς τὰ Ἔσω εἴτε πρὸς τὰ Ἔξω, ἁπλῶς σοβαρόν τι. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον ὁ ΝΟΜΟΣ δὲν ἐπικρέμεται σὰν ΚΕΡΑΥΝΟΣ, κατὰ τοῦ διεφθαρμένου Ὑπαλλήλου παντὸς βαθμοῦ καὶ κλάδου, εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ γίνῃ τίποτε, μὲ Πανελλαδικὴν Ἀνθρωπότητα, συνειθισμένην νὰ μὴν

ὑποτάσσεται εἰς τίποτε ποτέ της καὶ βαθύτατα Ἀνήθικον, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς πολιτικῆς ἀντιλήψεως, Καθηκόντων καὶ Δικαιωμάτων. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον ὁ Νόμος δὲν ἐπικρέμεται σὰν Κεραυνός, εἰς τὸ κεφάλι Δασκάλων καὶ Καθηγητῶν παντὸς εἴδους καὶ παντὸς βαθμοῦ, ἀπὸ τῶν Νηπιαγωγείων μέχρι τῶν κορυφαίων Πανεπιστημόνων, ἡ ἐκβραζομένη Ἀνήθικος, Ἀγράμματος καὶ Ἀνίκανος Ἀνθρωπότης, ἀπὸ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Καταγωγίων, δὲν θὰ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ δημιουργηθῇ τίποτε, οὔτε Στρατούς, οὔτε Στόλους, οὔτε Περίδρομον. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἄνευ Ἠθικῆς καὶ Πνευματικῆς βαθυτάτης Ἀναμορφώσεως, ἥτις νὰ μεταμορφώσῃ τον ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ τῶν ἀνθρώπων, τὰ πάντα εἶνε Μάταια καὶ Ἐμπαικτικά. Ἐπανάστασις, καταργοῦσα τὰς Ἰδέας: Ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τώρα, Κυβέρνησις ἱκανή, νὰ δημιουργήσῃ Ἑλλάδα. Ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τώρα, Κυβέρνησις ἱκανή, νὰ ἐνεργήσῃ ἀξιοπρεπῶς τὰ Πανελλ. ζητήματα καὶ ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτά. Ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τώρα, ἐπίσημος Ἑλλάς, μόνον μὴ γελοία διὰ τὰ Ἐξωτερικὰ ζητήματα. Ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τώρα, ἔστω καὶ μία, Εὐρωπαϊκὴ Δύναμις Φίλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν τώρα, Στόλοι καὶ Στρατοί, διότι θὰ ὑπάρξουν Πλοῖα, Κανόνια, Τουφέκια καὶ Μουλάρια. Καταφωτίζουσα, ὅτι τὸ ΗΘΙΚΟΝ—ὁ ΧΑΡΑΚΤΗΡ—εἶνε ἡ μεγίστη δύναμις ἑνὸς Λαοῦ καὶ ὅταν αὐτὰ εἶνε ΣΑΠΙΑ ὅπως ἐδῶ, τὰ πάντα εἶνε ἀχρηστότατα. Ἐπανάστασις, ἀποδεικνύουσα, καθιστῶσα ἀδιάσειστον, ὅτι ὅπου ἐκατήντησαν τὰ πράγματα, Ἑλλὰς δὲν θὰ δημιουργηθῇ ποτέ, μὲ Κλέφτας καὶ μετεμφιεσμένους Κλέφτας, τριακοσίους ἢ διακοσίους ἢ ἑκατόν, μὲ Βουλάς, Συντάγματα, Ἐθνοσυνελεύσεις, Ψηφοφορίας Λαϊκάς, Ἐκλογὰς καὶ τὰ παρόμοια προαιώνια ἐμπαικτικώτατα ξεράσματα, καὶ μὲ Λαόν, συστηματικῶς διαφθαρέντα ἕως τὸ κόκκαλον, ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων του στρωμάτων ἕως τῶν κατωτάτων, Λαὸν ἀποβλακωθέντα εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ ἐμπαίζεται χυδαιότατα ὅτι ἔχει Ἐλευθερίας!!! διότι ἔχει ψῆφον, ἐνῷ εἶνε Σκλάβος ἐλεεινότατος, ἑκατομμυρίων Ἀτίμων Σκλαβιῶν, ἐνῷ ὁ κάθε ἔχων ὄρεξιν, νὰ φορτώσῃ ἕνα κάρρο σκουπιδιῶν, μὲ σάπια μονόδραχμα, δύναται νὰ ἀγοράσῃ καὶ τὰς Ἐλευθερίας του καὶ τὴν Ψῆφον του καὶ αὐτὸν ὁλόκληρον, νὰ ἀγοράσῃ ὁλόκληρον πόλιν πρὸς ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΑΣ τὸ ΚΕΦΑΛΙ. Ἀλλ' ὅτι Ἑλλὰς θὰ δημιουργηθῇ μόνον, ὅταν πολλοὶ Ἄνθρωποι τῶν Ἰδεῶν, ἀφοσιούμενοι αὐτοθυσιαζόμενοι καθ' ὁλοκληρίαν, συνθέσουν καὶ στήσουν ὀρθόν, πλήρη τὸν Ἐθνικὸν Ἰδεολογικὸν Κόσμον, ὅταν ὅλοι συντείνουν νὰ δημιουργηθῇ ὁ: ΕΙΣ ΝΟΥΣ καὶ ΣΙΔΗΡΟΧΕΙΡ, ὅστις περιθωρακούμενος μαζὺ μὲ ἕνα Βασιλέα, ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἄνδρας τῆς Φυλῆς, εἰς Ἠθικὴν

καὶ Πνεῦμα καὶ Ἐνέργειαν, πατήσουν εἰς τὸν λαιμὸν τὴν Ἑλλαδικὴν Ἀναρχικὴν καὶ Χυδαίαν Τρέλλαν, τὴν δέσουν γερότατα πισθάγκωνα καὶ θέσουν, Ἀνθρώπους καὶ Πράγματα εἰς τὴν θέσιν των. Πνευματικὴ Ἐπανάστασις Βαθυτάτη, προβάλλουσα ἕνα Τολμηρὸν καὶ Τελειωτικὸν Φῶς ἐρεύνης, καθ' ὅλα τὰ σημεῖα καὶ τὰς στιγμὰς τοῦ Παρελθόντος. Πνευματικὴ Ἐπανάστασις ῥιζικωτάτη, κτυπῶσα εἰς τὴν ῥίζαν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, Ἰδέας, Ἱστορίας. Εἰς τὴν ῥίζαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνθρωπότητος. Ἐπανάστασις, γυμνώνουσα τὸν Ἕλληνα, ὅλων τῶν Σαριδιῶν μὲ τὰ ὁποῖα ἐφόρτωσε τὴν Ψυχήν του, τὸ Πνεῦμά του, ὅλων τῶν Κουρελιῶν ποῦ ἐφόρτωσε τὸ Σῶμά του. Επανάστασις, Ἀναβαπτίζουσα Αὐτὸν εἰς τὴν ἐξωτερικήν του Θειοτάτην Φύσιν καὶ τὴν ἐσωτερικήν του Ἀπολλώνειον Φύσιν. Τρέφουσα αὐτὸν μὲ Πνευματικὴν Τροφὴν Ἑλληνικήν.

Πνευματικὴ Ἐπανάστασις Τελειωτική, θέτουσα ὡς Θεμέλια, πάσης περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Φαινομένων Σκέψεως, ΤΗΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ.

Καὶ ἐπὶ τῶν δύο τούτων, νέων καὶ πρωτοφανῶν καὶ διὰ τὴν Φραγκικὴν σκέψιν καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν σκέψιν καὶ ἐνέργειαν, διὰ πρώτην φορὰν τιθεμένων, ὡς μόνων θεμελίων καὶ θεμελίων τῶν μόνων στερεῶν, πάσης περὶ Ἕλληνος Ἐρεύνης, Φωτισμὸς μὲ νέον Φῶς τοῦ Παρελθόντος, Φωτισμὸς μὲ Νέον Φῶς τοῦ Παρόντος καὶ διὰ τούτων τῶν στερεοτάτων καὶ ἀδιασείστων λογικῶν καὶ φυσιολογικῶν μέσων, Φωτισμὸς καὶ Καθοδηγημὸς τοῦ ΑΥΡΙΟΝ.

Ἐπανάστασις, ἀναλύουσα πολυειδῶς, παντοειδῶς, ὁλόκληρον τὴν Παρελθοῦσαν Ἑλληνικὴν Ἀνθρωπότητα, μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας καὶ ἐξ ὅλων αὐτῆς τῶν ἐκδηλώσεων, θεμελιοῦσα, ἀδιασείστως καὶ τελειωτικῶς, διὰ τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ἑτερογενεῖς χαζοὺς βιβλιοφάγους καὶ βιβλιομαγείρους καὶ οἱουσδήποτε Θωμάδες, τὴν ἑνότητα καὶ ἐσωτερικὴν Ταυτότητα τῶν Ἐποχῶν ὅλων, πυραμιδώνουσα τὰς ἑκατομυριάδας τῶν πραγμστικῶν ἀποδείξεων, διὰ νὰ πεισθοῦν διὰ παντὸς καὶ οἱ στραβοὶ τῶν τυφλοκομείων, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ Βασιλέως Κρόνου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ, εἰς καμμίαν ἱστορικὴν στιγμήν, μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας, παρὰ Εἷς μόνος ἀδιαίρετος, ὁμοούσιος καὶ ἀπαραλλακτότατος Ἕλλην, ὠθούμενος μὲν πρὸς τὸ ὕψος καὶ ὑπερβαίνων κάθε κορυφήν, ὠθούμενος δὲ πρὸς βορβόρους καὶ ὑπερβαίνων κάθε Χοῖρον. Διότι δὲν εἶνε δυνατόν, νὰ γίνῃ λόγος σοβαρὸς περὶ ὑπάρξεως Ἑλλάδος, ὅταν δὲν εἶνε γνωστόν, τί ἐστὶ Ἕλλην καὶ τί ἐστὶ Ἑλλάς, ὅταν ἡ Ἄγνοια φθάνει εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε, λόγου χάριν, ἁπαξάπαντες οἱ διευθύ-

νοντες τὸ Πνεῦμα καὶ τὰ Πράγματα, νὰ ἀγνοοῦν, τὸ βαθύτερον, χαρακτηριστικώτερον καὶ προμυθικώτερον Ἔνστικτον τοῦ Ἕλληνος, τὸ Μεταναστευτικὸν καὶ νὰ ἐξεγείρωνται σύμπαντες καὶ νὰ ἱερεμιάζουν, νὰ σιωποῦν δὲ τέλος μόνον, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν τίποτε, ὅταν τὸ εἰσρέον χρῆμα τοὺς δίδει τὴν ἐλπίδα καὶ ἄλλων φαγωμάτων.

Ἐπανάστασις, καταθραύουσα τοὺς ἀτίμους, στενοκεφάλους καὶ ἀποπνικτικοὺς Ἑλλαδικοὺς Ὁρίζοντας, Ἰδεῶν, Ἐνεργειῶν καὶ Πραγμάτων. Ἐπανάστασις, ἀνασηκώνουσα νεφροὺς καρδίας καὶ πνεύματα ἀπὸ τὰ Ἑλλαδικὰ Πανωλικὰ Τέλματα πρὸς τοὺς ὑψηλούς, εὐρεῖς καὶ φωτεινοὺς Πανελληνίους Ὁρίζοντας, Αἰσθημάτων, Ἰδεῶν, Ἔργων. Ἐπανάστασις, ἐπιχειροῦσα καὶ κατορθώνουσα, Πανελλήνιον Ἠθικὴν ἑνότητα, Πνεύματος καὶ Ἐνεργείας. Ἐπανάστασις, διεγείρουσα, ὅλας τὰς δυνάμεις τῶν Τωρινῶν, πρὸς τὴν Πανελλήνιον αὐτὴν Σκέψιν καὶ Ἐνέργειαν. Ἐπανάστασις, ἀνατρέπουσα τὸ Παρὸν καὶ ζητοῦσα, ἀντὶ Ἑλλάδος Ἑλληνισμόν, ἀντὶ Ἑλλάδος διευθυνούσης, Ἑλληνισμὸν ἡγούμενον καὶ ἐπιβαλλόμενον εἰς τὴν Τρελλὴν Ἑλλάδα. Ἐπανάστασις, ἀνατρέπουσα τὸ Καθεστὼς Πνεῦμα καὶ ζητοῦσα ἀντὶ Ἑλλάδος Ἡδονῶν, Ἑορτῶν καὶ Ἀτιμασμῶν, Ἑλλάδα Σχολεῖον, Ἑλλάδα Ἐργαστήριον Ἑλληνισμοῦ.

Πνευματικὴ Ἐπανάστασις, κινοῦσα ὅλους τοὺς κώδωνας τῶν Ναῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ νὰ σημάνουν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ ἐνταφιασθῇ τὸ Παντοκρατορεῦσαν ἕναν Αἰῶνα καὶ Παντοκρατορεῦον καὶ τώρα Ἑλλαδικόν: ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΙΚΟΝ ΒΛΑΚΟΠΝΕΥΜΑ.

Καὶ τὸ πανόμοιον ἀλλὰ μετεμφιεσμένον:

ΑΝΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΩΤΑΤΟΝ ΦΡΑΓΚΟΡΑΓΙΑΔΙΚΟΝ ΒΛΑΚΟΠΝΕΥΜΑ.

Διότι καὶ τὰ δύο εἶνε κατὰ βάθος τὸ Προπατορικόν: ΚΑΡΙΟΦΥΛΙ, τὸ ἀσημοχρυσονόμενον διαρκῶς, μὲ τὸ Αἷμα καὶ τὸ Χρῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ ἀποβλακωθεῖσα Ἑλλάς, ἐννοεῖ νὰ πολεμήσῃ, τὸν Ἀγῶνα τῆς Ὑπάρξεως καὶ Ἐπικρατήσεως!!!

Ἐπανάστασις, θραύουσα λοιπὸν καὶ πετῶσα εἰς τὰ σαρίδια αὐτὸ τὸ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΡΙΟΦΥΛΙ.

Ἐπανάστασις, καθιστῶσα Πανελληνίως ἁπτήν, τὴν ἄμεσον καὶ ἀπόλυτον αὐτὴν Ἀνάγκην, Ῥιζικῆς Τροπῆς πρὸς: ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. — Πνεῦμα Θετικὸν καὶ συγχρόνως γνησίως Ἑλληνικὸν: ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Πνευματικὴ Ἐπανάστασις, ἐξεγείρουσα ὅλας τὰς Ἠθικάς, Πνευματικάς, καὶ Ὑλικὰς Δυνάμεις ὁλοκλήρου τῆς Φυλῆς, ἑνοῦσα αὐτὰς καὶ ὁδηγοῦσα ἀποφασιστικῶς, ἵνα δημιουργηθῇ, διαπλασθῇ καὶ ὑπάρξῃ τέλος:

1ον ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.
2ον ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ.
3ον ΝΕΑ ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ.

Ἐκ τούτων δὲ μόνον, καὶ τούτων βαθύτατα Ἑλληνικωτάτων, προκύψῃ συνεπῶς:

1ον ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΧΗ.
2ον ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ.

Μόνον μία τοιαύτη, ἀλλὰ βαθυτάτη, ἀλλὰ ἀποφασιστικωτάτη, ἀλλὰ γενναιοτάτη, Πνευματικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐπανάστασις, ὀργανιζομένη στρατιωτικῶς, μεταξὺ τῶν πρωτίστων Ἀτόμων τῆς Φυλῆς, ἀφοσιουμένη ὁλόκληρος, εἰς μακροχρονίους συστηματικούς, ὑπομονητικοὺς καὶ ἐπιμονωτάτους Ἀγῶνας, ἵνα ἐπαναφέρῃ τὸ ΠΝΕΥΜΑ ἐν Ἑλλάδι καὶ θέσῃ Αὐτὸ εἰς τὴν Διευθυντήριον θέσιν του, ἵνα Ἑ λ λ η ν ο π ο ι ή σ ῃ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἀναπτύξῃ καὶ ἠθικοποιήσῃ τὰς Διευθυνούσας Τάξεις τοῦ τόπου καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν τὸν Λαόν, δυνατὸν νὰ διασώσῃ τὸν Ἑλληνισμόν, ἀπὸ τὰς ἐπισωρευομένας ἀποτελειωτικὰς καταστροφάς, δυνατὸν νὰ διασώσῃ τὸ σπουδαιότερον, τὴν ΤΙΜΗΝ Αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ θέαμα Ἑλλάδος Ἐλευθέρας, πρὸ τῶν Ποδῶν τῆς Ἀκροπόλεως, μεθοκοπούσης, κυλιομένης ἀναιδέστατα καὶ ἀναισθητότατα εἰς τοὺς βορβόρους ΑΚΑΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥ ΚΤΗΝΩΔΙΑΣ, δυνατὸν νὰ διασώσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν ἐδῶ, ΑΝΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΛΑΟΝ, ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον τελειωτικὸν καὶ Θεότυφλον: ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΝ ΤΟΥ.

Καὶ ἡ Πνευματικὴ καὶ Ἠθικὴ αὐτὴ καὶ μόνη Ἐπανάστασις, Εἰλικρινεστάτη, Τιμιοτάτη, Ἀνδρειοτάτη καὶ Ῥιζικωτάτη, δυνατὸν νὰ παρουσιάσῃ, κατὰ τὴν Ἀρχὴν τοῦ Δευτέρου ἀπὸ τοῦ Ἀγῶνος Αἰῶνος, κατὰ τὸ 1921, ἀντὶ Ἑλλάδος Ἀτίμου καὶ ἐκ βάθρων Ψευδοῦς καὶ καθ' ὅλας της τὰς ἐκφάνσεις ἐκ ῥίζης Ἀνηθίκου, ἐμπαιζούσης ἑαυτὴν καὶ τὸν Κόσμον, Ἑλλάδα Παστρικήν, Τιμίαν, Ὀρθήν, πανηγυρίζουσαν τὴν Εἰλικρινῆ της Μετάνοιαν, τὸν Καθαρμόν της, τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν λογικὸν δρόμον, καὶ τὴν Ἀληθινὴν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ εἴσοδόν της μετὰ ἕνα, εἰς Φραγκευμούς, Ἀναρχισμοὺς καὶ Ἀτιμασμούς, χαμένον Αἰῶνα, εἰς τήν: ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ.

Καὶ ἡ Ἐπανάστασις αὐτή, ζητοῦσα ὁλόκληρον τὴν Πνευματικὴν Ἠθικὴν καὶ Ὑλικὴν Δύναμιν τῆς Φυλῆς, πρὸς τὸν Ὡρισμένον καὶ Μοναδικὸν αὐτὸν Σκοπόν: τῆς Ἀ ν α γ ε ν ν ή σ ε ω ς Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνισμοῦ, πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς Σύμβολον τελειωτικόν:

ἬΗ ΕΛΛΑΣ ἬΗ ΤΕΦΡΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΜΕΝΗ ΕΠΕΤΑΙ: ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ